

Lialalona

A woman with long dark hair, wearing a red blouse and gold hoop earrings, stands at a wooden podium. Her hands are clasped in front of her, and she is looking down, appearing to be in prayer or speaking. A microphone is positioned in front of her. The background is softly blurred, showing other people in a church setting.

Hvordan religion hjelper verden, s. 14

Jeg fikk tilbake mine pakter
etter utelukkelse, s. 22

Profetens fire beretninger
om det første syn, s. 26

Løft der du står:
Eksemplets makt, s. 32

Mens Spencer W. Kimball (1895-1985) var Kirkens president fra 1973 til 1985, ble Kirkens medlemstall nesten fordoblet, en siste-dagers-hellig utgave av kong Jakobs versjon av Bibelen ble utgitt på engelsk, og antall templer økte fra 15 til 36. I juni 1978 mottok president Kimball åpenbaringen om at alle verdige menn kunne motta prestedømmet, uavhengig av rase (se Offisiell erklæring 2).

Foto gjengitt med tillatelse fra Kirkens historiske bibliotek

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Kalt til arbeidet**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Prestedømskraft ved å holde pakter**

HOVEDARTIKLER

- 14 Religionens avgjørende funksjon over hele verden**
Av eldste Dallin H. Oaks
Eldste Oaks fremsetter åtte eksempler på religionens viktige samfunnsnormer.

- 20 Søndager er til noe mer**
Av Aleksej Chemezov
Vi spurte om vår venn Nikolai ville prøve et eksperiment.
- 22 Jeg fikk tilbake mine pakter**
Navn ønskes ikke oppgitt
Etter min utelukkelse ønsket jeg fortvilet å få tilbake mine pakter.
- 26 Det første syn: Nøkkelen til sannhet**
Av eldste Richard J. Maynes
Joseph Smiths forskjellige beretninger om det første syn lærer oss grunnleggende sannheter om Guds natur og åpenbaring.

- 32 Det trofaste høyrådsmedlemmet**
Av Donald A. Coe
Et beskjedent medlem av Kirken lærte meg hva det ville si å "løfte der du står".

AVDELINGER

- 8 Hva vi tror på: Etterlevelse av evangeliet gir næring til hellige familieforhold**
- 10 Vårt hjem, vår familie: På rekordtid**
Av Richard L. Bairrett jr.
- 12 Refleksjoner og speilbilder: Våket over av vår himmelske Fader**
Av LaRene Porter Gaunt
- 13 Tjeneste i Kirken: Ensom tjenestegjerning i Sarajevo**
Av Armin Wilhelm
- 36 Portretter av tro: Mikael Rinne**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Prestedømmet er her i dag**
Av eldste Robert D. Hales

OMSLAGET
Foto: Cody Bell.

48

42 Selvhjelpenhet og læring av evangeliet

Av David B. Marsh

Å lære å studere evangeliet er som å lære å male.

48 Soldat for Herren

Av Enoc R. Verde Reyes

Jeg trengte tro til å legge mine bekymringer i Herrens hender.

50 Finne og være sanne venner
Ungdommer fra England forteller hva ekte vennskap betyr for dem.

54 Plakat: En virkelig tilknytning

55 Min første gang i templet

Av Matias Pedraza

Jeg ønsket ikke bare å høre om templet. Jeg ønsket å dra dit selv.

56 Gjengivelsen av prestedømmets nøkler

Av president Henry B. Eyring

Hvordan er Kirken "bygget på apostlenes og profetenes grunnvoll"?

60 Spørsmål og svar

Venninnen min sier at hun ikke tror på Gud. Hvordan kan jeg dele evangeliet med henne?

62 Din egen Liahona

Av Richard M. Romney

Din patriarkalske velsignelse kan veilede deg som en personlig Liahona.

66 Martins valg

Av Lindsay Tanner og

Bethany Bartholomew

Alle de andre drakk te. Ville det ikke være uhøflig å si nei?

68 Barn med hjerte: Jeg laget dukker og fikk nye venner

Av Jordan Wright

70 Personer fra Kirkens historie: Budenes bok

71 Vår side

72 Svar fra en apostel: Hvorfor er fedre så viktige?

Av eldste D. Todd Christofferson

73 Å være som Shiblón

Av eldste Michael T. Ringwood

Denne helten i Mormons bok gjorde det rette fordi han visste at det var riktig.

74 Bønn sammen med Zara

Av Sherrie Gavin

Hvordan Reesey og Cheyenne underviste sin venn om bønn.

76 Historier om Jesus: Jesus helbredet folk

Av Kim Webb Reid

79 En side å fargelegge: Jeg er glad i familien min

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Spør din far.

62

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr.,
Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R.
Lawrence, Carole M. Stephens

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Cremlida Amaral

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas
Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Oversettelse: Kirkens oversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy K. Vellinga

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring

vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, hollandsk, engelsk, estisk, fjiansk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hypypigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsett: Enkelt personer kan kopiere stoff fra
Liahona til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om
ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.
Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i
teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsett kan sendes til
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake
City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2017 Vol. 81 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN
1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Selvhjulpenhet og læring av evangeliet,” side 42: For å illustrere betydningen av å få ditt eget åndelige lys, kan dere vurdere denne aktiviteten. Slå av lyset og be familiemedlemmene tegne et bilde. Be en som har en lommelykt eller et stearinlys, bare bruke det til sitt eget bilde. Etter noen minutter slår du lyset på igjen. Snakk om forskjellen med hensyn til å kunne utføre oppgaven, og drøft så prinsippene som finnes i artikkelen.

“Å være som Shiblon,” side 73: Hvem av personene i Skriftene liker du best? Vurder å spille “skriftstedsordgater” eller “bilder fra Skriftene”. Rollespill en historie fra Skriftene, eller tegn den på et ark uten å bruke ord. Be familiemedlemmene gjette hvilken historie fra Skriftene det er eller hvem den handler om. Du kan deretter lese om disse personene i Skriftene og snakke om hvorfor du beundrer dem. Hvilke av deres egenskaper ønsker du å utvikle?

MER PÅ INTERNETT

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org. Gå inn på [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk) for å finne inspirerende budskap, ideer til familiens hjemmeaften og materiell som du kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 10, 48, 74

Det første syn, 26

Dåp, 10

Eksempel, 32, 36

Familie, 8, 10, 12, 38, 39,
72, 79

Faste, 41

Fedre, 10, 12, 72

Gjenopprettelsen, 26

Helbredelse, 40, 76

Håp, 22

Jesus Kristus, 39, 76

Joseph Smith, 26

Kirkens historie, 70

Lydighet, 20, 66, 73

Lærdom, 42

Misjonærarbeid, 4, 14,
20, 38, 40, 48, 60, 73

Mødre, 39

Nadverden, 13

Pakter, 7, 22

**Patriarkalske
velsignelser,** 62

Prestedømme, 7, 40, 56,
76, 80

Religionsfrihet, 14

Sabbatsdagen, 13, 14, 20

Selvhjulpenhet, 42

Skriftene, 42, 70

Tempelarbeid, 55

Tjeneste, 4, 32, 68, 74

Tro, 36

Utelukkelse, 22

Vennskap, 50, 54, 60, 68, 74

Visdomsordet, 66

Av president
Thomas S.
Monson

KALT TIL ARBEIDET

Da profeten Joseph Smith kalte eldste Heber C. Kimball (1801-1868) som misjonær til England, til å “åpne døren til frelse”, ble eldste Kimball overveldet av følelser av utilstrekkelighet.

“O, Herre,” skrev han: “Jeg er en mann med stammende tunge, og helt uegnet til et slikt arbeid.”

Eldste Kimball tok likevel imot kallet, og la til: “Disse hensynene avskrekket meg ikke fra å gjøre min plikt. I det øyeblikk jeg forsto min himmelske Faders vilje, var jeg fast bestemt på å reise tross alle farer, og hadde tro på at han ville støtte meg ved sin allmektige kraft og skjenke meg enhver egenskap jeg trengte.”¹

Mine unge brødre og søstre som er kalt til heltidsmisjonærtjeneste, dere er kalt til arbeidet fordi dere, i likhet med eldste Kimball, “har et ønske om å tjene Gud” (L&p 4:3), og fordi dere er klare og verdige.

Senior-ektepar, dere er kalt til arbeidet av samme grunn. Dere har imidlertid ikke bare et ønske om å tjene, men også visdom etter tider med offer, kjærlighet og erfaring som deres Fader i himmelen kan bruke til å røre ved hjertene til sine sønner og døtre som søker sannheten. Dere har utvilsomt lært at vi aldri virkelig kan elske Herren før vi tjener ham ved å tjene andre.

I tillegg til deres ønske om å reise på misjon, vil dere vise deres tro, tapperhet, mot og selvtillit, besluttsomhet og utholdenhet, målbevisshet og engasjement. Trofaste misjonærer kan tilveiebringe mirakler på misjonsmarken.

President John Taylor (1808-1887) sammenfattet misjonærenes viktigste egenskaper på denne måten: “Den slags menn [og kvinner og ektepar] vi ønsker til å bære ut hans evangeliums budskap, er menn som tror på Gud, menn som tror på sin religion, menn som hedrer sitt prestedømme, menn som... Gud har tillit til... Vi ønsker menn som er fylt med Den hellige ånd og Guds kraft[,]... rettskafne, dydige og rene menn.”²

Herren har erklært:

“For se, marken er allerede hvit til innhøstning, og se, den som kraftig støter frem med sin sigd, samler et forråd så han ikke forgår, men bringer frelse til sin sjel.

Og tro, håp, kjærlighet og omsorg med øyet fullt og helt vendt mot Guds ære, gjør ham skikket til arbeidet” (L&p 4:4-5).

Du har blitt kalt ved inspirasjon. Jeg vitner om at den Gud kaller, vil Gud gjøre skikket. Du vil motta himmelsk hjelp når du ydmykt arbeider i Herrens vingård.

Det vakre løftet Herren ga misjonærene tidlig i denne evangelieutdeling, som finnes i Lære og pakter, vil være ditt: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88).

Når du tjener, vil du samle gode minner og vennskap for evig. Jeg vet ikke om noen mark som frembringer en rikere høst av lykke, enn misjonsmarken.

Så noen ord til de eldster, søstre og ektepar som, uansett grunn, kanskje ikke vil være i stand til å fullføre sin tildelte tid på misjonsmarken: Herren elsker dere. Han verdsetter deres offer. Han er klar over deres skuffelse. Vit

at han fortsatt har et arbeid for dere å gjøre. Ikke la Satan fortelle dere noe annet. Heng ikke med hodet, mist ikke motet, fortvil ikke.

Som jeg sa på generalkonferansen like etter at jeg ble kalt til å lede

Kirken: "Frykt ikke. Vær ved godt mot. Fremtiden er like lys som deres tro."³ Dette løftet gjelder fortsatt for dere. Så mist ikke troen, for Herren har ikke mistet troen på dere. Hold deres pakker og gå videre.

Verden trenger Jesu Kristi evangelium. Måtte Herren velsigne alle sine hellige – uavhengig av hvor vi tjener – med et misjonærhjerne. ■

NOTER

1. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3. utg. (1967), 104.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* (2001), 72.
3. Thomas S. Monson, "Vær ved godt mot," *Liahona*, mai 2009, 92.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Enten vi reiser på heltidsmisjon eller ikke, har hver av oss anledning til å dele evangeliet med andre og utføre tjeneste for menneskene rundt oss. Vurder å sette dette budskapet sammen med en nyere generalkonferansetale om dette emnet, for eksempel "La oss dele det gjengitte evangelium med andre" av eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum (*Liahona*, nov. 2016, 57). Du kan også snakke med dem du underviser, om ordene "den Gud kaller, vil Gud gjøre skikket". Hvordan har de følt Gud støtte dem i misjonærarbeid og i sine kall? Du kan oppfordre dem du underviser, til å be om styrke og inspirasjon til å vite hvordan de kan dele evangeliet med sin familie, sine venner og sine naboer.

Få ideer på
lds.org/6176.
#futuremissionary

En misjonær uten navneskilt

Av Kirsti Arave

På skolen har jeg en lærer som har den type personlighet som kan skremme noen fra å uttrykke motstridende synspunkter om et emne. En dag begynte vi å snakke om Kirkens misjonærer. Jeg visste at jeg kunne ha svart på spørsmålene hans, men jeg følte at jeg ikke burde. Så jeg sa akkurat nok til å tilfredsstille ham der og da.

De neste ukene kunne jeg ikke få samtalen vår ut av hodet. Til slutt slo det

Tanken slo meg at jeg skulle gi ham en Mormons bok.

meg at jeg skulle gi ham en Mormons bok med noen markerte setninger om misjonærarbeid. Tanken skremte meg, men den vedvarte. Jeg visste det var en tilskyndelse jeg måtte følge.

Cirka to måneder senere hadde jeg en Mormons bok klar. Hele dagen følte det som om boken brant hull i skolesekken. De tre sekundene det tok meg å gi den

til ham før jeg dro på vinterferie, var det mest skremmende øyeblikket i mitt liv.

Den første dagen etter ferien gikk jeg forbi klasserommet hans, men var redd for å gå inn. Så hørte jeg ham rope på meg, og han ga meg et kort. Jeg leste det i gangen. Han skrev at han hadde studert skriftstedene jeg hadde markert, "inngående", og han begynte å se noen grunner bak min tro.

Nå gleder jeg meg til å dele evangeliet med andre, og jeg gleder meg enda mer til å tjene min himmelske Fader på misjon snart.

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

BARN

Misjonærtjeneste

Misjonærer blir kalt til å forkynne evangeliet, og også til å utføre tjeneste. Hjelp misjonærene å finne disse redskapene som er gjemt i bildet!

BESØKENDE LÆRERINNERS BUDSKAP

Studer ydmykt dette stoffet, og søk inspirasjon for å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå formålet med Hjelpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

Prestedømskraft ved å holde pakter

“Mitt budskap til... alle er at vi kan leve hver time ‘velsignet av prestedømmets store kraft’, uansett hva våre omstendigheter er”, sa eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum.

“... Når dere verdig deltar i prestedømmets ordinanser, vil Herren gi dere større styrke, fred og evig perspektiv. Uansett situasjon, vil deres hjem bli ‘velsignet av prestedømmets store kraft’”.¹

Hvordan kan vi innby prestedømskraft i vårt liv? Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum minner oss om at “de som har gått ned i dåpens vann og senere mottatt sin begavelse i Herrens hus, er kvalifisert for dyrebare og fantastiske

velsignelser. Begavelsen er bokstavelig talt en gave av kraft... [og] vår Fader i himmelen er raus med sin kraft”. Han minner oss om at både menn og kvinner “blir begge begavet med den samme kraft” i templet, “som er prestedømmets kraft”.²

Linda K. Burton, Hjelpeforeningens generalpresident, sa: “Siden prestedømmets kraft er noe vi alle ønsker å ha i familien og hjemmet, hva må vi gjøre for å invitere denne kraft inn i vårt liv? Personlig rettskaffenhet er helt nødvendig for å kunne ha prestedømmets kraft.”³

“Hvis vi ydmykt fremstiller oss for Herren og ber ham om å undervise oss, vil han vise oss

hvordan vi kan øke *vår* tilgang til *hans* kraft,” sa president Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum.⁴

Ytterligere skriftsteder og informasjon

1 Nephi 14:14; Lære og pakter 121:36; 132:20; reliefsociety.lds.org

NOTER

1. Neil L. Andersen, “Kraft i prestedømmet,” *Liahona*, nov. 2013, 92, 95.
2. M. Russell Ballard, “Menn og kvinner og prestedømskraft,” *Liahona*, sept. 2014, 36.
3. Linda K. Burton, “Prestedømskraft – tilgjengelig for alle,” *Liahona*, juni 2014, 21.
4. Russell M. Nelson, “Prisen for prestedømskraft,” *Liahona*, mai 2016, 69.

Tro
familie
hjelp

Overvei dette

Hvordan kan det å holde våre pakter velsigne oss med prestedømskraft?

ETTERLEVELSE AV EVANGELIET GIR NÆRING TIL HELLIGE FAMILIEFORHOLD

Vi er alle barn av kjærlige himmelske foreldre som sendte oss til jorden for å lære å vende tilbake til dem. Familien står sentralt i frelsesplanen. Gud gir oss familier slik at vi kan få en kropp, lære riktige prinsipper og forberede oss til evig liv.

Vår himmelske Fader ønsker at alle hans barn skal bli oppdratt i kjærlige omgivelser. Den beste måten å oppnå disse omsorgsfulle omgivelsene på er ved å etterleve og praktisere evangeliets prinsipper. "Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger".¹ Hjem som bygger på evangeliets prinsipper, blir steder med fred, hvor Herrens ånd kan veilede, påvirke og oppmuntre alle familiens medlemmer.

Familien er forordnet av Gud og er "himmelens orden... de[n] gjenspeiler

et himmelsk mønster og ligner på Guds evige familie".² Disse familieforholdene og deres tilhørende ansvarsoppgaver er hellige. Vi lærer i Skriftene at foreldre har en plikt til å oppdra sine barn i sannhet, lys og kjærlighet (se Efeserne 6:4; L&P 68:25). Ektemenn og hustruer skulle elske og respektere hverandre (se Efeserne 5:25), og barn skulle hedre sine foreldre (se 2 Mosebok 20:12).

"Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter".³ Å følge evangeliets prinsipper styrker familieforhold og øker familiemedlemmenes individuelle og kollektive åndelige styrke. Disse prinsippene vil også hjelpe oss å komme nærmere Kristus.

Alle familier har sine utfordringer. I vår tids åndelige uro har ikke alle familier ideelle omstendigheter. Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum sa: "Nå som vi har millioner av medlemmer og det mangfold av barn vi har i Kirken, må vi være enda mer omtenkssomme og fintfølede."⁴ Noen har ikke støtte fra familien med hensyn til å etterleve evangeliet. Noen utfordringer er spesielt vanskelige, herunder (men ikke begrenset til) skilsmisse, mishandling og avhengighet.

Gud er oppmerksom på hver families situasjon og på individuelle ønsker om å ha et kjærlig hjem. Selv om vi har ufullkomne forhold til vår familie, kan likevel etterlevelse av evangeliet være til velsignelse for oss selv og vårt hjem. Den kan styrke vårt forhold til vår ektefelle, våre foreldre, våre barn, våre brødre og søstre, og vår himmelske Fader. Noen av disse velsignelsene vil komme nå, og andre ikke før i evigheten, men Gud vil ikke holde tilbake noen velsignelse for dem som strekker seg etter rettferdighet. ■

NOTER

1. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. Dieter F. Uchtdorf, "Ros til dem som bevarer," *Liahona*, mai 2016, 77.
3. "Familien: En erklæring til verden," 129.
4. Neil L. Andersen, "Den som mottar dem, mottar meg," *Liahona*, mai 2016, 50.

GUDDOMMELIG OG HELLIG

"Familien er guddommelig... [og] omfatter det helligste av alle forhold."

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 160.

Hvordan styrke familieforhold ved å etterleve evangeliet:

Være vennlig, be om
unnskyldning, tilgi

Delta i sunne
familieaktiviteter
og tradisjoner

Tilbe ved familiebønn,
skriftstudium,
hjemmeaften og
ved å gå i kirken
og tempelbesøk

Yte tjeneste

Lytte og vise
respekt

PÅ REKORDTID

Av Richard L. Bairett jr.

Det måtte skje noe fantastisk om jeg skulle komme meg hjem til min datters dåp.

Datteren min hadde nettopp fylt åtte, og gledet seg til at jeg skulle døpe henne. Besteforeldrene hennes skulle også komme til den spesielle anledningen, noe som bare økte spenningen og forventningene hennes. Men da den store dagen nærmet seg, så det ut til at jeg kanskje ikke kunne være tilstede ved dåpen.

Min jobb som flyger i forsvaret og skvadronens assisterende operasjonsoffiser var sjelden kjedelig, men tempoet ble enda mer intenst

da operasjonsoffiseren min dro på et annet oppdrag. Jeg måtte takle bølge etter bølge av oppdrag. For å sette sammen det nødvendige antall flygebesetninger, ble jeg tvunget til å avlyse øvelser, utsette noen skvadronsfunksjoner og inndra ferier som hadde vært planlagt i flere måneder.

Flybesetninger reiste på 21-dagers rundflyginger med liten sjans til å komme hjem før tiden. Og da operasjonsoffiseren og en annen assisterende operasjonsoffiser kom tilbake, ble det vanskelig å rettferdiggjøre at

jeg ikke skulle dra tilbake på grunn av et familiearrangement. Hvordan kunne jeg det når jeg hadde krevd ofre av så mange andre?

Jeg følte meg revet i to. Jeg har alltid prøvd å sette familien foran karrieren, men dette var uvanlige omstendigheter, og jeg hadde også en plikt til å tjene landet mitt. Selv om operasjonsoffiseren min ikke var medlem av Kirken, forsto han hvor viktig denne begivenheten var for familien min, og lot meg ta avgjørelsen selv. Etter mye bønn og mange samtaler i familien,

gjorde jeg det jeg følte var rett, og satte meg opp på neste oppdrag.

Da mannskapet mitt ble varslet om et oppdrag som skulle begynne på mandag morgen, så det ikke ut til å være noen sjanse for at jeg ville være tilbake til min datters dåp på lørdag. Vi skulle fly til et sted for å hente en last, og deretter til en samlingsbase, der vi skulle ha obligatorisk hviletid før vi kunne fly igjen. Senere skulle vi fly til et annet sted og hvile, og så levere lasten til et sted svært langt borte, og på hjemveien skulle vi stoppe for en ny obligatorisk hviletid, dra hjem for å hente mer last og følge samme prosedyre tilbake igjen. Det tok som regel minst syv dager å gjennomføre denne runden bare én gang, men jeg visste at familien min ba om å få meg hjem. Deres tro og bønner hjalp meg å ha tro, og det ble snart klart at dette ikke kom til å bli et vanlig oppdrag.

Istedenfor å stoppe en dag eller to, ble det bestemt at vi skulle etterfylle drivstoff i luften og fortsette direkte til vårt første internasjonale stoppested. Så, etter minste obligatoriske hviletid, ble vi bedt om å fly et annet oppdrag frem og tilbake til leveringspunktet. Lossingen av utstyr og tanking på reisemålet gikk usedvanlig bra, og etter nok en minste hvileperiode, ble vi bedt om å dra direkte hjem til basen vår. Vi skulle være hjemme i ca en dag!

Jeg var stolt over å kunne fortelle familien min at jeg nesten var hjemme. Men så sa min hustru at dåpsmøtet nettopp hadde blitt flyttet fra klokken 17.00 til klokken 14.00 for å få plass til en ungdomsaktivitet på stavsplan. Jeg ringte lufttransportlederen og forklarte situasjonen. Etter en kort tenkepause, svarte han at det var nok tilgjengelige mannskaper til å utsette vår neste varsling til kl. 17.00 på lørdag – tiden da dåpsmøtet opprinnelig skulle begynne!

På flyturen hjem, idet vi passerte fjellkjeden i nærheten av huset vårt, så jeg at det fremdeles gjensto en siste trosprøve: Lysene fra byen nedenfor var dekket av tåke. Dette ville være den verste sikten jeg noensinne hadde gjort en innflyging i. Vi utarbeidet raskt en plan for å omdirigere til en annen flyplass om nødvendig, gjennomgikk sjekklistene våre og fløy ned for å ta en titt.

Da vi nærmet oss rullebanen 200 fot (60 m) over bakken, var vi helt innhyllet i tåke. Plutselig, da vi passerte 120 fot (37 m), var det en opplyst rullebane foran oss, og noen sekunder senere var vi trygt på bakken. Alle pustet lettet ut.

En enestående rekke av det som tilsynelatende var tilfeldigheter, hadde gjort mannskapet mitt i stand til å gjennomføre en flygning på flere legg til den andre siden av kloden

og tilbake på rekordtid, og jeg kunne være hjemme i den korte perioden som sammenfalt med min datters dåp. Med Herrens hjelp var jeg i stand til å utføre min plikt overfor mitt land, min skvadron og ikke minst min familie. Selv om livet ville ha gått videre om vi hadde måttet flytte vår datters dåp, lot vår himmelske Fader oss få vite at han elsket oss og hørte våre bønner. Han ga min datter minnet om disse mirakuløse hendelsene som et vitnesbyrd om at han elsker henne, og min hustru og jeg fikk begge et sterkere vitnesbyrd om at “hva som helst dere ber Faderen om i mitt navn som er riktig, med tro på at dere skal få det, se, det skal bli gitt dere” (3 Nephi 18:20). ■

Artikkelforfatteren bodde i California, USA da dette skjedde.

VÅKET OVER AV VÅR HIMMELSKE FADER

Av LaRene Porter Gaunt

Kirkens tidsskrifter

Før Alzheimers tok forstanden hans, hadde far alltid en historie eller en sang på lur til barna sine. Jeg kan huske da han satt i den store stolen sin og holdt lillebroren min på fanget mens hans milde røst fylte rommet med historier fra hans ungdom – alt fra å stelle kyrne mens katten lå over skuldrene hans, til å ake nedover den røde Escalante-klippen i Utah. Så, når min bror begynte å lukke øynene, sluttet historiene, og den samme cowboy-vuggesangen begynte:

*Lukk dine søvnige øyne, min lille cowboy,
mens din himmelske Fader våker over deg.
Det er på tide å sove nå, nok en dag er over.
Sov nå, sov i ro, min kjære lille cowboy.¹*

Nå er min lillebror far, og pappa ligger i en sykehusseng i San Diego i California. Selv om han ser palmer, tror han at han er en gutt som vender vannsprede nedover rader med mais, tomater og grønne bønner. Men det gjør han ikke. Han er i ferd med å dø.

Dag etter dag samles min mor, mine brødre og min søster rundt sengen hans. Mor ringer meg hjemme i fjellene i Utah. Hun forteller meg at når hun viser min far gamle familiebilder, kan hun se et smil i det innhulte ansiktet. Andre ganger vandrer hans brødre, som for lengst er døde, inn og ut av hans sinn og hjerte. Hun prøver å få ham til å spise, men han nekter. Han sier at brødrene hans har fisket noen ørret, og at han må gå og ta seg av hestene før middag.

En etter en har vi slått oss til ro med vissheten om at når han forlater dette jordeliv, vil far bli "tatt hjem til den Gud som ga [oss] liv," til "paradis... hvor [han] skal hvile fra alle sine vanskeligheter og fra all bekymring og sorg" (Alma 40:11-12).

Jeg ringer mor, og hun rekker telefonen til pappa. Til min overraskelse, begynner han å synge for meg: "Lukk dine søvnige øyne, min lille cowboy, mens din himmelske Fader våker over deg".

Jeg lurte på om pappa egentlig vet at det er meg. Det gjør han nok ikke, men denne sangen kommer som en gave drivende inn i mitt hjerte. Jeg gråter av takknemlighet for denne milde barmhjertigheten fra min himmelske Fader og for hans frelsesplan. Snart er vuggesangen over, og jeg forestiller meg pappa som begynner å lukke øynene. Øyeblikket er borte, men jeg finner håp i vissheten om at døden er en del av Guds plan for å bringe oss hjem til ham. Jeg tror på Guds plan og hans kjærlighet til oss når vi forlater dette liv. Jeg hvisker: "God natt, pappa. Sov nå. Vår himmelske Fader våker over deg". ■

NOTE

1. Se Jack Scholl og M. K. Jerome, "My Little Buckaroo" (1937).

ENSOM TJENESTEGJERNING I SARAJEVO

Av Armin Wilhelm

*På søndager pleide jeg å synge, be og holde taler for meg selv.
Ville andre medlemmer også begynne å delta på møtene?*

Som ansatt i det tyske Forsvaret, stilbrakte jeg mer enn halve 1999 i Sarajevo, hovedstaden i Bosnia-Herzegovina. Mitt militæroppdrag innebar store utfordringer og lange dager, men jeg tok meg alltid tid til å gå i kirken i et lite kapell som ble brukt av forskjellige trossamfunn i leiren vår med 750 mennesker.

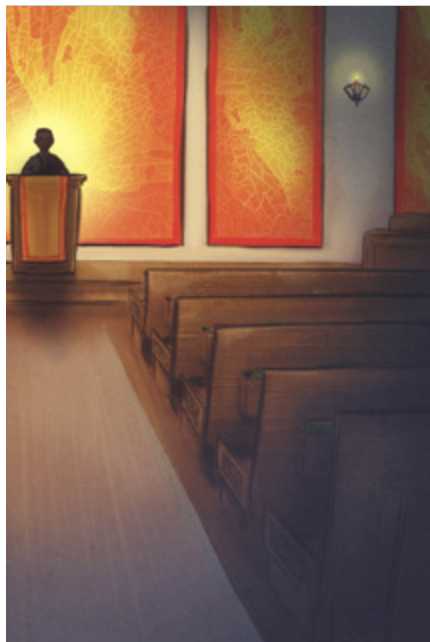
Da jeg kom til kapellet en søndag ettermiddag, fant jeg dørene låst. Jeg fant ut at de andre medlemmene av Kirken i leiren hadde blitt beordret til andre steder. Jeg ble skuffet fordi jeg hadde gledet meg til å gå i kirken og ta del i nadverden. Før jeg kom til Sarajevo hadde jeg det travelt som grenspresident i Tyskland og kunne ta del i nadverden regelmessig.

Noen uker senere fikk jeg i oppdrag å ledsage generalen min på et besøk til en amerikansk divisjon. I lunsjpausen spurte en amerikansk kaptein som hadde sett meg snakke med andre soldater, om jeg var medlem av Kirken. Da jeg sa ja, ga han navnet mitt og kontaktinformasjonen min til Kirkens gruppeleder der.

Snart kontaktet en bror Fisher meg. Etter et intervju, beskikket

han meg som Kirkens gruppeleder i Sarajevo og ga meg i oppdrag å organisere en gruppe. (En gruppe er en kirkeenhet ved et militæranlegg, omtrent som en gren.)

Jeg begynte å henge møtetider på oppslagstavler og sende ut invitasjoner, i håp om å finne andre siste-dagers-hellige i militærbrakkene i Sarajevo. De første ukene var det ingen som kom. Så på søndagene pleide jeg å synge, be og holde taler for meg selv. Ifølge Kirkens retningslinjer for ledere og medlemmer i militærtjeneste var jeg

i stand til å velsigne og ta del i nadverden uten en annen prestedømsbærer. Dette ga meg stor glede.

Jeg holdt mine ensomme møter på engelsk slik at jeg kunne forbedre mine engelskkunnskaper. Den første talen jeg holdt, handlet om Joseph Smith. Jeg kunne ikke se noen andre i rommet, men jeg kunne føle andres tilstedeværelse. Den hellige ånd styrket meg og viste meg hvor viktig det var at Herrens verk kunne begynne på nytt på dette stedet.

Noen uker etter at jeg holdt mitt første søndagsmøte, kom en ung amerikansk soldat inn i kapellet. Hun ble døpt bare noen måneder tidligere. Jeg ble så glad! To uker senere kom en annen søster. Så kom det to brødre. Med Herrens hjelp begynte Kirken å vokse i Sarajevo.

Nå har Kirken en gren i Sarajevo. Når jeg tenker på min tid der, reflekterer jeg over den ære Herren ga meg ved å få tjenestegjøre på en spesiell måte – å få være en liten brikke i hans arbeid og vite at “ut av små ting kommer det som er stort” (L&p 64:33). ■

Artikkelforfatteren bor i Rheinland-Pfalz i Tyskland.

Av eldste
Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers
quorum

Religionens funksjon over

I mer enn 30 år har jeg vært en av Jesu Kristi tolv apostler. Etter anvisning fra vårt første presidentskap leder vi vår verdensomspennende kirke med nesten 16 millioner medlemmer i like over 30 000 forsamlinger. Vi underviser og vitner om Jesu Kristi guddommelighet og om hans prestedømme og fylden av hans lære. En unik side ved vår lære er vår kunnskap om at Gud fortsetter å kalle profeter og apostler til å motta åpenbaring og undervise om hvordan hans bud kan anvendes på vår tids omstendigheter.

1. Religionens betydning over hele verden

Religionsfrihet er noe jeg har vært interessert i hele livet. Min første publikasjon som ung jusprofessor ved University of Chicago for 54 år siden, var en bok jeg redigerte om forholdet mellom kirke og stat i USA.¹

I dag er det enda større grunn til ikke å overse religionens betydning på verdensbasis – i politikk, konfliktløsning, økonomisk utvikling, humanitær bistand osv. 84 prosent av verdens befolkning identifiserer seg med en bestemt religion,² samtidig som 77 prosent av verdens befolkning bor i land med strenge eller svært strenge restriksjoner på religionsfriheten.³ Hvis vi skal forsøke å forbedre verden vi lever i, er det helt avgjørende å forstå religionen og dens forhold til globale interesser og myndigheter.

Selv om religionsfrihet er ukjent i det meste av verden og trues av sekularisme og ekstremisme i resten av verden, snakker jeg om idealet der friheter som religionen prøver å beskytte, er gudgitte og dypt rotfestede,

men realiseres ved et gjensidig utfyllende forhold til myndigheter som arbeider for alle sine borgeres trivsel.

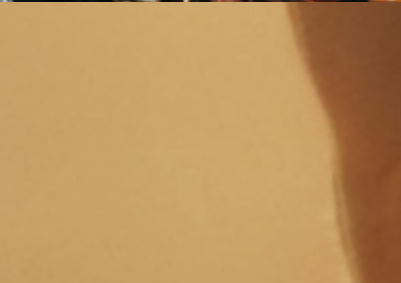
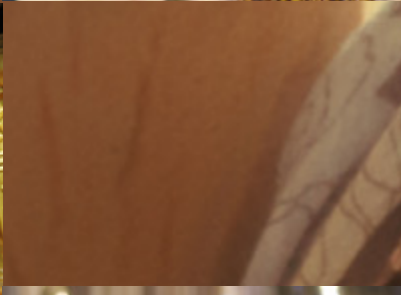
Derfor skulle en regjering sikre religionsfrihet for sine borgere. Slik det er uttrykt i artikkel 18 av FNs innflytelsesrike Verdenserklæring om menneskerettigheter: "Enhver har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer."⁴

Religionens utfyllende ansvar, gjennom dens tilhengere, er å overholde lovene og respektere kulturen i landet som sikrer dens friheter. Når religionsfriheten er sikret, er en slik reaksjon en takknemlighetsgjeld som betales med glede.

Hvis det fantes allmenn aksept og anvendelse av disse generelle prinsippene, ville det ikke være behov for disse debattene

Eldste Oaks holdt denne talen ved Oxford University i England 9. juni 2016 under et symposium om religionsfrihet.

avgjørende hele verden

Vi kan ikke miste religionens innflytelse i det offentlige liv uten å sette alle våre friheter i alvorlig fare.

om religionsfrihet. Men som vi alle vet, er vår verden forfulgt av konflikter om disse generelle prinsippene. For eksempel utfordrer nå fremtredende røster hele tanken om en egen beskyttelse for religion. Én slik bok

Mange av de viktigste moralske fremskrittene i vestlige samfunn har vært motivert av religiøse prinsipper og drevet til offisiell godkjenning ved forkynnelse fra talerstolen.

Med klokken fra venstre øverst: Mor Teresa, dr. Martin Luther King jr., US president Abraham Lincoln, biskop Desmond Tutu og William Wilberforce.

har tittelen *Freedom from Religion [Frihet fra religion]*, og en annen *Why Tolerate Religion? [Hvorfor tolerere religion?]*⁵

Andre røster forsøker å marginalisere religion og troende, for eksempel ved å begrense religionsfriheten til undervisning i kirker, synagoger og moskeer, men nekte utøvelse av religiøs tro i det offentlige rom. Slike forsøk bryter naturligvis med Verdenserklæringens forsikring om

retten til å gi uttrykk for religion eller livssyn “offentlig eller privat”. Fri religionsutøvelse må også gjelde når troende handler som et fellesskap, for eksempel ved sin innsats innen utdanning, medisin og kultur.

2. Religionens samfunnsnormer

Religiøs tro og praksis blir også kritisert som irrasjonelt og i strid med viktige offentlige og sosiale mål. Jeg hevder naturligvis at religion er unikt verdifullt for samfunnet. Som en ateist nylig erkjente i en bok: “Man behøver ikke være religiøs for å forstå at kjerneverdiene i den vestlige

sivilisasjon er forankret i religion, og for å være bekymret for at nedbrytningen av religionsutøvelse derfor undergraver disse verdiene.”⁶ En av disse “kjerneverdiene” er menneskets medfødte verdighet og verdi.

Her er syv andre eksempler på religionens samfunnsnormer:

1. Mange av de viktigste moralske fremskrittene i vestlig sivilisasjon har vært motivert av religiøse prinsipper og drevet til offisiell godkjenning ved forkynnelse fra talerstolen. Slik var det med avskaffelsen av slavehandelen i det britiske imperiet, Frigjøringsproklamasjonen i USA og borgerrettighetsbevegelsen i det siste halve århundret. Disse fremskrittene var ikke motivert og drevet av verdslig etikk, men først og fremst av personer som hadde et tydelig religiøst syn på hva som var moralsk riktig.

2. I USA stammer vår enorme private sektor av velledig arbeid – utdanning, sykehus, omsorg for de fattige og utallige andre veldedige tiltak av stor verdi – fra og blir

fortsett i all hovedsak drevet av religiøse organisasjoner og religiøse impulser.

3. Vestlige samfunn holdes ikke først og fremst sammen av den generelle håndhevelse av lover, noe som ville være upraktisk, men hovedsakelig av borgere som frivillig adlyder det som ikke kan håndheves på grunn av sine interne normer for god oppførsel. For mange er det religiøs tro på riktig og galt og en forventet ansvarlighet overfor en høyere makt som skaper denslags frivillig selvregulering. Religiøse verdinormer og den politiske virkelighet er faktisk så sammenvevd i vestlige nasjoners opprinnelse og videreføring at vi ikke har råd til å miste religionens innflytelse på vårt offentlige liv uten at det setter vår frihet i alvorlig fare.

4. Sammen med deres private motstykker, fungerer religiøse organisasjoner som bindeledd for å forme og anpasse statens inngripende makt over enkeltpersoner og private organisasjoner.

5. Religion inspirerer mange troende til å yte tjeneste for andre, noe som i sum gir enorme fordeler for lokalsamfunn og land.

6. Religion styrker samfunnsstrukturen. Rabbiner Jonathan Sacks har sagt: “[Religion] er fortsatt den mest effektive samfunnsbyggeren verden har sett... Religion er det beste motmiddel mot forbrukeralderens individualisme. Å tro at samfunnet kan klare seg uten den, er stikk i strid med historien.”⁷

7. Sist, men ikke minst, har Clayton M. Christensen, en siste-dagers-hellig som blir hyllet over hele verden som en “fremtredende tenker” innen bedriftsledelse og nyskaping,⁸ skrevet at “religion er grunnlaget for demokrati og fremgang”.⁹ Mye mer kan sies om religionens positive innflytelse på økonomisk utvikling.

Jeg vil påstå at religiøse læresetninger og de troendes religiøst motiverte handlinger er avgjørende for et fritt og fremgangsrikt samfunn, og fortsatt fortjener spesiell juridisk beskyttelse.

3. Religionens utfyllende ansvar

Så langt har jeg bare nevnt statens ansvar for de religiøse og deres organisasjoner. Jeg går nå over til det utfyllende ansvar som religioner og troende skylder staten.

Staten har åpenbart rett til å forvente lydighet mot lover og respekt for kultur fra dem som nyter dens beskyttelse. Staten har en overordnet interesse for å trygge og forsvare sine landegrenser og forsvare sine borgeres helse og sikkerhet. Den har åpenbart rett til å insistere på at alle organisasjoner, herunder religioner, avstår fra å undervise hat og fra handlinger som kan føre til vold eller andre kriminelle handlinger mot andre. Ingen

land behøver å gi tilflukt til organisasjoner som fremmer terrorisme. Religionsfrihet er ingen hindring for statsmakt i noen av disse tilfellene.

I dag blir religionens og statens utfyllende funksjoner satt på alvorlig prøve i Europa. Den massive tilstrømmingen av flyktninger hovedsakelig fra muslimsk religion og kultur i land med en annen kultur og andre religioner, skaper

åpenbart alvorlige politiske, kulturelle, samfunnsmessige, økonomiske og religiøse utfordringer.

Hva kan religion og religiøse organisasjoner bidra med for å hjelpe flyktninger og landene som har tatt imot dem – på kort og lang sikt? Vi vet at noen fagfolk er skeptiske til religiøse organisasjoners rolle i disse sakene, og noen ser til og med på religion som et forstyrrende element. Jeg skal prøve å ikke motsi meninger basert på fakta som jeg ikke er kjent med. Jeg vil bare fremlegge Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges retningslinjer og erfaring, som jeg tror vil illustrere den positive innflytelsen religiøse organisasjoner kan og bør ha, både på kort og lang sikt.

Vi som er kjent som siste-dagers-hellige, eller mormoner, tar Kristi lære om at vi skulle gi mat til de sultne og husly til fremmede, bokstavelig (se Matteus 25:35). Vi har også

Flyktninger krysser grensen fra Syria og inn i Tyrkia.

følgende rettleiding ved åpenbaring i nyere tid fra samme kilde: "Kom i hu, i alle ting, de fattige og trengende, de syke og lidende, for den som ikke gjør disse ting, er ikke min disippel" (L&p 52:40).

Religiøse læresetninger og de troendes religiøst motiverte handlinger er avgjørende for et fritt og blomstrende samfunn, og fortjener fortsatt spesiell juridisk beskyttelse.

Omsorg for de fattige og trengende er ikke valgfritt eller av underordnet betydning i vår kirke. Vi gjør dette over hele verden. I 2015 hadde vi for eksempel 177 nødhjelpsprosjekter i 56 land. I tillegg hadde vi hundrevis av prosjekter som gavnet mer enn en million mennesker i syv andre bistandskategorier, som rent vann, vaksiner og øyebehandling. I mer enn 30 år har omfanget av dette arbeidet utgjort i snitt ca 40 millioner amerikanske dollar i året.

Vi unngår en av innvendingene mot trosbaserte organisasjoner ved å sette et strengt skille mellom våre

humanitære tjenester og vårt verdensomspennende misjonsnærarbeid. Vår humanitære bistand gis uten hensyn til religiøs tilhørighet fordi vi ønsker at vår misjonærinnsats skal mottas og overveies uten innflytelse fra makt eller mat eller andre tjenester.

4. Hva kan kirkesamfunn gjøre?

Hva kan kirkelige organisasjoner gjøre i tillegg til det som FN eller enkeltland kan gjøre? Igjen viser jeg til vår egen kirkes erfaring. Selv om vårt medlemstall – halvparten i USA og halvparten andre steder – er lite med hensyn til

kapasitet til å hjelpe, har vi tre store fordeler som forstørrer vår innflytelse.

For det første gir våre medlemmers tradisjoner for å yte tjeneste oss en ressurs i form av engasjerte og erfarne frivillige. For å omsette dette i tall, bidro våre frivillige i 2015 med mer enn 25 millioner arbeidstimer i våre velferdsrettede, humanitære og andre prosjekter i Kirkens regi,¹⁰ og da regner vi ikke med det våre medlemmer gjorde privat.

For det annet, på grunn av våre medlemmers økonomiske bidrag til humanitære formål, stiller vi med egne midler. Selv om vi har muligheten til å operere uavhengig av byråkratiske strukturer og bevilgninger, er vi også opptatt av å samordne vår innsats med individuelle regjeringer og med FN-organisasjoner for å oppnå størst effekt. Vi oppfordrer dem til i stadig større grad å benytte seg av religiøse organisasjoners styrke.

For det tredje har vi en verdensomspennende

grasrotorganisasjon som kan mobiliseres umiddelbart. Med hensyn til den verdensomspennende flyktningkrisen, sendte for eksempel vårt første presidentskap og generalpresidentene for Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær budskap til medlemmer over hele verden for å minne dem om det grunnleggende kristne prinsippet om å hjelpe de fattige og "fremmede" blant oss (Matteus 25:35). De oppfordret jenter og kvinner i alle aldre til å delta i å hjelpe flyktninger i deres lokalsamfunn.¹¹

Som et representativt eksempel på våre medlemmers tiltak i Europa, møttes mer enn 200 medlemmer og deres venner en kveld i april 2016 i Tyskland, frivillig og pakket 1061 "velkomstposer" til barn som bodde på seks asylmottak i Tyskland i delstatene Hessen og Rheinland-Pfalz. Posene inneholdt nye klær, hygieneartikler, ulltepper og tegnesaker. En av kvinnene som ledet innsatsen, sa: "Selv om jeg ikke kan endre de tragiske omstendighetene som tvang [flyktningene] til å flykte fra hjemmene sine, kan jeg gjøre en forskjell i [deres] omgivelser og være en aktiv deltager i [deres] liv."

Her er to eksempler på vår formelt organiserte verdensomspennende humanitærinnsats. I fullt samarbeid med den britisk-baserte AMAR-stiftelsen, bygget Kirkens

veldedighetstjeneste i 2015 helsestasjoner for den jezidiske minoriteten i Nord-Irak, som ble brutalt angrepet av ISIS. Disse helsestasjonene – fullt utstyrt med laboratorium, akuttpleie, apotek, og ultralyd – gir lindring til en befolkning som lider både fysisk og åndelig. De benytter jezidisk helsepersonell og frivillige som hjelper sitt eget folk på kulturelt følsomme måter.

I 2004 tok det voldsomme jordskjelvet og tsunamien i Sydøst-Asia 26. desember livet av 230 000 mennesker i 14 land. Kirkens veldedighetstjeneste var på pletten dagen etter, og arbeidet aktivt i fem år. I den sterkt rammede

Banda Aceh-regionen alene bygget våre hjelpeorganisasjoner 900 permanente hus, 24 landsby-vannanlegg, 15 skoler, 3 helsesentre og 3 samfunns-hus som også fungerte som moskeer. I tillegg skaffet vi et antall eksemplarer av Koranen og bønnetepper for å hjelpe disse lokalsamfunnene med deres gudsyndyrkelse.

Dette er bare noen eksempler på religionens verdi i en kultur hvor vi i

det religiøse fellesskapet ikke bare kjemper for, men også krever religionsfrihet, som vi anser som den første frihet. ■

Du finner hele teksten og videoen av denne talen på engelsk på mormonnewsroom.org.

AMAR-leder og grunnlegger, baronesse Emma Nicholson med eldste Jeffrey R. Holland i London, England.

NOTER

1. Se *The Wall between Church and State*, red. Dallin H. Oaks (1963).
2. Se Pew Research Center, "The Global Religious Landscape: A Report on the Size and Distribution of the World's Major Religious Groups as of 2010," des. 2012, 9, 24, pewforum.org.
3. Se Pew Research Center, "Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities," 26. feb. 2015, 4, pewforum.org.
4. Menneskerettighetserklæringen, vedtatt av FN's generalforsamling 10. desember 1948, un.org. Disse vernetiltakene for religiøs praksis er allment anerkjent i internasjonale og regionale menneskerettighetsdokumenter. Se for eksempel "FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter," 16. des. 1966, artikkel 18; "Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Discrimination Based on Religion or Belief," 1981, artikkel 1; "European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms," 1950, artikkel 9; "American Convention on Human Rights" 22. nov. 1969, artikkel 12, og "African Charter on Human and People's Rights," 27. juni 1981, artikkel 8.
5. Amos N. Guiora, *Freedom from Religion: Rights and National Security* (2009) og Brian Leiter, *Why Tolerate Religion?* (2012).
6. Melanie Phillips, *The World Turned Upside Down: The Global Battle over God, Truth, and Power* (2010), xviii.
7. Jonathan Sacks, "The Moral Animal," *New York Times*, 23. des. 2012, nytimes.com.
8. Jena McGregor, "The World's Most Influential Management Thinker?" *Washington Post*, 12. nov. 2013, washingtonpost.com.
9. Clayton Christensen, "Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity," 8. feb. 2011, mormonperspectives.com.
10. Dette er til sammen over 14 millioner kirke-tjenestetimer av misjonærer, nesten 8 millioner av velferds- og humanitærhjelpearbeidere og over 4 millioner timer velferdsarbeid i menigheter.
11. Se brev fra Det første presidentskap, 26. mars 2016, og brev fra generalpresidentene for Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær, 26. mars 2016.

Vi oppdaget at det å oppfordre Nikolai til å etterleve evangelieprinsipper var mer effektivt enn bare å fortelle ham om dem.

For mange år siden, mens jeg jobbet som gateselger i en liten by i Polen, møtte jeg en mann som heter Nikolai Shaveko. Vi fant ut at vi begge kom fra Chernigov i Ukraina, og ble snart venner.

Etter hvert fikk jeg vite at Nikolai ikke hadde noe sted å bo, så min hustru og jeg inviterte ham til å bo hos oss. Leiligheten var hverken varm eller komfortabel, men vi hadde et ekstra rom. Han takket ja, og bodde hos oss en stund. Han begynte å se hvordan vi levde.

Ikke arbeid på søndag?

Som de fleste selgere av husholdningsartikler, måtte vi arbeide lenge og hardt for å få nok penger til å klare oss. Men i motsetning til de fleste, arbeidet hverken min hustru eller jeg på søndager. En dag spurte Nikolai hvorfor. Hvorfor stå over å arbeide og tjene penger en hel dag?

“Søndager er ikke til for å arbeide eller tjene penger,” sa jeg til ham. “De ble gitt oss i en annen hensikt.”

“Men hvordan har dere råd til å betale for mat og husleie hvis dere ikke arbeider syv dager i uken?” spurte han.

For å svare på spørsmålet hans, inviterte vi ham med til kirken. Det var første gang han hadde hørt om Kirken, og det falt ikke umiddelbart i smak. Han syntes fortsatt vi var utrolig rare som valgte å gå på møter istedenfor å tjene penger. Men fra det øyeblikket av snakket vi ofte

SØNDAGER ER TIL NOE MER

Av Aleksej Chemezov

med ham om vår tro, og litt etter litt ble han mer og mer interessert.

Prøv det, så vil du få se

Nikolai så at vi etterlevde det vi visste var sant. Han så velsignelsene som ble oss til del. Ja, det var vanskelig å tjene nok penger til å klare oss, men vi visste at det var riktig å holde sabbatsdagen hellig. Og Herren velsignet oss. Vi hadde alltid nok penger til det vi trengte. Dette styrket vårt vitnesbyrd om prinsippet og hjalp oss være bedre vitner for Nikolai. Vi hadde overbevisningen til å oppfordre ham: "Prøv det, og du vil få se!"

Én uke gjorde han det.

Istedenfor å gå på jobb, ble han med oss i kirken. Han trodde ikke det var mulig å arbeide bare seks dager i uken, men på grunn av håpet og velsignelsene han så i vårt liv, prøvde han det.

Da han telte pengene sine den uken, ble han overrasket. Han hadde tjent mer penger den uken enn han vanligvis gjorde ved å arbeide syv dager i uken!

Prøv tiende også

Det samme skjedde da vi snakket om tiende. Til å begynne med kunne ikke Nikolai forstå hvordan vi kunne gi fra oss 10 prosent av inntekten vår.

"Jeg vil aldri ha nok til å gjøre det!" insisterte han.

Vi bare trakk på skuldrene. "Hvis du prøver det, vil du få se."

Han var skeptisk, men trakk så sakte på smilebåndet. "Så det er som å ikke arbeide på søndager," sa han. "Hvis du betaler tiende, vil du ha nok penger til deg selv og det du trenger."

Det var en stor oppdagelse for Nikolai. Han fant selv ut at hvis vi følger Guds bud, vil Gud velsigne oss, og ting vil ordne seg til vårt beste.

Da Nikolai dro hjem til Chernigov, inviterte han misjonærene til å undervise ham og familien hans. Snart sluttet han og familien hans seg til Kirken. Senere virket Nikolai som grenspresident, og datteren hans var på misjon i Russland.

Vi elsket å snakke med Nikolai om Kirken, men til syvende og sist var det mer effektivt å oppfordre ham til å etterleve evangeliets prinsipper enn bare å fortelle ham om dem. Han og hans familie fikk et vitnesbyrd og forandret livet sitt fordi de valgte å etterleve evangeliets sannheter. ■

Artikkelforfatteren bor i L'viv i Ukraina.

KOM OG SE

"Vi inviterer dere til å høre de gjengitte sannhetene i Jesu Kristi evangelium slik at dere kan studere, grunne, be og selv få vite om det vi deler med dere, er sant.

...Akkurat slik Jesus ba to av sine disipler om å komme og se (Johannes 1:39), oppfordrer vi dere til å komme og se om Jesu Kristi gjengitte evangelium utvider og beriker det som dere allerede tror er sant."

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, "Kom og se," Liahona, nov. 2014, 107.

JEG FIKK TILBAKE MINE pakter

Jeg lærte å verdsette mine pakter etter å ha opplevd å miste dem ved utelukkelse.

Navn ønskes ikke oppgitt

Jeg vokste opp i Kirken, og ble døpt og bekreftet da jeg var åtte år gammel. Evangeliet var en livsstil for meg og for de fleste av menneskene rundt meg. Den hellige ånd var en svært kjent og kjær tilstedeværelse i mitt liv.

Da jeg ble utelukket, følte jeg en nesten håndgripelig følelse forlate meg. Det føltes som om tankegangen min hadde blitt forstyrret og bremsset, og det var forvirrende og vanskelig å ta beslutninger. Jeg var engstelig og hadde vanskelig for å føle fred.

Jeg hadde aldri skjønt hvordan det å miste mitt medlemskap ville forandre livet mitt fullstendig. Jeg kunne ikke lenger bruke tempelkledningen eller gå i templet. Jeg kunne ikke betale tiende, utføre noe kall, ta del i nadverden eller bære vitnesbyrd eller be i kirken. Jeg hadde ikke lenger Den hellige ånds gave. Men det verste var at jeg ikke

var i et paktsforhold til min Frelser gjennom dåpens og templets ordinanser.

Jeg var fortvilet og redd. Mine tre barn var da 16, 14 og 12 år gamle. De var min arv, så jeg ønsket inderlig å gi dem en arv av håp. Jeg satte meg ned med dem og fortalte dem at hvis jeg skulle dø før jeg kunne bli døpt på ny, trengte jeg at de utførte ordinansen igjen på mine vegne så snart det var tillatt. Jeg var redd for at jeg ikke lenger hadde velsignelsene ved å holde mine dåpspakter, og jeg var bekymret for at jeg kanskje ikke kunne vaskes ren igjen.

Min vei tilbake

Jeg hadde aldri tvilt på at Kirken var sann og at evangeliet var slik jeg ønsket å leve livet, så jeg fortsatte å gå i kirken. Jeg ønsket at min himmelske Fader skulle vite at jeg elsket ham, og at jeg var så lei meg for det jeg hadde gjort. Jeg gikk i kirken hver uke, selv om det var

veldig vanskelig. Menigheten var utilpass med at jeg var der, og nesten ingen ville snakke med meg. En spesiell ung kvinne med Downs syndrom som heter Holly, var imidlertid spesielt kjærlig. Hver søndag når jeg kom inn i kirkesalen, løp hun mot meg, slo armene rundt meg, ga meg en god klem og sa: "Det er så godt å se deg! Jeg er glad i deg!" Det føltes som om hun handlet for Frelseren, som fortalte meg at han var glad for at jeg var der.

Det var spesielt vanskelig å måtte la nadverden gå forbi meg uten å kunne ta del, for jeg visste at jeg ikke fikk velsignelsene. Det er virkelig en velsignelse å ta nadverden. Det er fantastisk å bli velsignet med å bli gjort ren ved Frelseren og hans sonoffers kraft, å få tilgivelse for våre synder og mangler uke etter uke, og igjen å forplikte oss med kjærlighet og trofasthet til pakten vi har inngått om alltid å minnes Frelseren og holde hans bud.

Fordi det var så viktig for meg å betale tiende, åpnet jeg en bankkonto og satte inn tienden min på den hver måned. Jeg ville at Herren skulle vite at selv om han ikke kunne ta imot tienden min nå, ønsket jeg fortsatt å betale den. Jeg var enslig på den tiden og oppdro mine tre tenåringsdøtre, og jeg følte at jeg trengte velsignelsene ved å vise Herren min villighet til å betale tiende, selv om jeg ikke kunne. Jeg er ikke det minste i tvil om at vi ble svært velsignet på grunn av det.

Velsignelser gjengitt

Jeg ble døpt på ny litt over et år etter at jeg ble utelukket. For en lettelse det var å komme opp av vannet og vite at Jesus nå var min talsmann, min partner. Han hadde betalt for mine synder, og jeg var igjen i et paktsforhold til ham. Jeg var fylt av takknemlighet!

Jeg mottok Den hellige ånds gave igjen. Jeg følte igjen en virkelig tilstedeværelse: Min kjære venn var tilbake for

godt! Jeg ville prøve så hardt å ikke krenke ham igjen, slik at han ikke ville måtte å forlate meg.

Jeg lukket kontoen med tienden min på, skrev sjekken og ga den ivrig til biskopen.

Fem år senere var jeg i stand til å få mine tempelvelsignelser gjengitt. Jeg følte meg så lettet og takknemlig. Nok en gang var jeg omsluttet av kjærlighet og beskyttet ved kraften av de pakter jeg hadde inngått i templet.

Jeg er nå beseglet til en mann som elsker meg, og jeg ham, og sammen prøver vi aktivt å grunnfeste vår besegling som et paktsforhold som vil vare gjennom evigheten.

Samvittighetsnagets trelldom

I de 20 årene siden har jeg noen ganger følt dypt samvittighetsnag skylle over meg og gjøre meg svært ulykkelig og bekymret. Jeg lurte på om jeg hadde gjort nok for å omvende meg, og om jeg virkelig hadde fått tilgivelse. Så sent som for bare noen år siden, følte jeg noe tilsvarende som Alma den yngre, som beskrev følelsene sine i Alma 36:12-13:

"Jeg var sønderrevet i evig pinsel, for min sjel var i høyeste grad opprørt og sønderrevet av alle mine synder.

Ja, jeg husket alle mine synder og misgjerninger, og for dette ble jeg pint med helvetes smerter. Ja, jeg forsto at jeg hadde gjort opprør mot min Gud, og at jeg ikke hadde holdt hans hellige bud."

En dag knelte jeg ned i bønn og spurte: "Far, har jeg gjort nok? Jeg vil gjøre hva som helst for å bli kvitt denne følelsen." Så ventet jeg og lyttet med hjertet.

Svaret kom svært tydelig: "Du har gjort nok." Jeg ble overveldet av ren glede. Jeg kunne ikke slutte å smile, og gledestårene rant. Hele den dagen var jeg ør av glede. All skam og skyldfølelse var borte for godt.

Igjen tenkte jeg på Alma den yngres opplevelse:

“[Jeg kunne] ikke lenger huske mine smerter, ja, jeg ble ikke lenger opprevet ved tanken på mine synder.

Hvilken glede og hvilket strålende lys jeg så! Ja, min sjel ble fylt med glede, like stor som min smerte hadde vært.” (Alma 36:19-20).

Min reise for å gjenvinne mitt medlemskap i Kirken og mitt paktsforhold til Frelseren var hjerteskjærende og dyptfølt. Jeg kom ut av denne prøvelsen vel vitende om at Jesu Kristi forsoning er meget dyrebar. Det har tatt meg nesten alle disse 20 årene å komme over skammen og skyldfølelsen ved min utelukkelse, og å finne styrke til å dele mine erfaringer med andre. Jeg håper min erfaring inspirerer andre til å finne mot til å forandre seg og til å strekke seg ut til dem som ønsker å forandre seg. Jeg kan stå og vitne uten tvil om at Kristi forsoning er virkelig. Hans kraft kan forandre livet ditt, ikke bare til det bedre, men til det aller beste.

Jeg elsker mitt medlemskap i Kirken inderlig. Det er en uvurderlig gave og en fantastisk velsignelse i mitt liv. Jeg ønsker aldri å være uten den igjen. ■

VEIEN TIL STØRRE LYKKE

“Uansett hvor dere er på veien til å arve det evige livs gave, har dere anledning til å vise mange veien til større lykke. Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.”

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første president-skap: “En uvurderlig arv av håp”, *Liahona*, mai 2014, 22.

Av eldste
Richard J. Maynes
i De syttis
presidentskap

Det første syn

NØKKELEN TIL SANNHET

La oss ikke glemme eller ta for gitt de mange dyrebare sannheter vi har lært av Joseph Smiths første syn.

Gjenopprettelsen av fylden av Jesu Kristi evangelium i de siste dager ble forutsett og forutsagt av profeter gjennom alle tider. Gjenopprettelsen bør derfor ikke komme som en overraskelse for dem som studerer Skriftene. En mengde profetiske utsagn i hele Det gamle testamente, Det nye testamente og Mormons bok forutsier tydelig og peker mot evangeliets gjengivelse.¹

På slutten av 1790-tallet, ca 2400 år etter at kong Nebukadnesar så i en drøm at "himmelens Gud [vil] opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges" (Daniel 2:44), begynte en rekke religiøse vekkelser som pågikk i flere tiår i USA. Disse vekkelsene er kjent av

historikere som en del av den andre store oppvåkningen. Det var gjennom disse vekkelsesmøtenes konkurrerende forestillinger om frelse at Joseph Smith og hans familie navigerte seg frem til sitt religiøse engasjement.

Joseph ble sterkt påvirket av sin fars undervisning og samtaler med ham, som søkte etter, men ikke kunne finne noen blant vekkelsessektene som var organisert som den gamle orden som Jesus Kristus og hans apostler hadde opprettet. Joseph lyttet og grunnet mens familien studerte Bibelen. I en alder av 12 begynte han å bekymre seg for sine synder og sin udødelige sjels velferd, noe som fikk ham til å granske Skriftene selv.

Da Joseph Smith gransket Skriftene, bestemte han seg for å "gjøre som Jakob anviste, det vil si, be til Gud".

Mens han gransket, bestemte han seg for å "gjøre som Jakob anviste, det vil si, be til Gud" (Joseph Smith – Historie 1:13; se også Jakobs brev 1:5). Da Gud Faderen og hans Sønn, vår Herre Jesus Kristus, så viste seg for Joseph, innledet det evangelieutdelingen i tidenes fylde.

Fire beretninger

Profeten Joseph Smith skrev eller dikterte fire kjente beretninger om sitt første syn. I tillegg skrev hans samtidige ned sine minner om det de hørte Joseph si om synet. Fem slike beretninger er kjent. Det er en velsignelse å ha disse opptegnelsene. De gjør Josephs første syn til historiens best dokumenterte syn. Jeg oppfordrer dere til å gå inn på history.lds.org for å lære mer om beretningene og se hvordan de virker sammen for å male et mer fullstendig bilde.

Under "Beretninger om det første syn" under Emner i evangeliet står det: "De

forskjellige beretningene om det første syn forteller en konsekvent historie, selv om de naturligvis har forskjellig vektlegging og forskjellige detaljer. Historikere forventer at når en person gjenforteller en opplevelse i mange sammenhenger til forskjellige målgrupper gjennom mange år, vil hver beretning understreke forskjellige aspekter av opplevelsen og inneholde unike detaljer. Faktisk finnes forskjeller omtrent som dem i beretningene om det første syn, i flere beretninger om Paulus' syn på veien til Damaskus og apostlenes opplevelser på forklarelsens berg. Men til tross for forskjellene er det likevel en grunnleggende likhet i alle beretningene om det første syn. Enkelte har feilaktig hevdet at ethvert avvik i gjenfortellingen av historien er bevis på fabrikasjon. Tvert imot gjør den rikholdige historiske opptegnelsen oss i stand til å lære mer om denne bemerkelsesverdige hendelsen enn vi kunne lært om den ikke var like godt dokumentert."²

1832-beretningen

Først er det 1832-beretningen, som er den første detaljerte skriftlige beretningen om det første syn. Det er en del av en seks-siders selvbiografi, som for det meste er skrevet av Joseph selv. Dette dokumentet har vært i Kirkens eie siden det ble skrevet. Etter pionerens vandring vestover lå det pakket ned i en koffert i flere år, og så var det stort sett ukjent frem til det ble publisert i en masteroppgave i 1965. Det har siden blitt publisert flere ganger, blant annet på LDS.org og i *The Joseph Smith Papers*.

I dette dokumentet forteller Joseph om ubehaget ved ikke å vite hvor han kunne finne Frelserens tilgivelse. Han vitner: "Herren åpnet himmelen over meg, og jeg så Herren."³ Enkelte har tolket denne uttalelsen som

at Joseph sa at bare én guddommelig person viste seg, men når den leses i lys av de andre dokumentene, kan denne setningen forstås som at Gud Faderen åpnet himlene og åpenbarte sin Sønn Jesus Kristus for Joseph.

Denne beretningen understreker vakkert Frelserens forsoning og den personlige forløsning han tilbød Joseph. Den sier blant annet: “Herren... talte til meg og sa: ‘Joseph, min sønn, dine synder er deg forlatt... Jeg ble korsfestet for verden for at alle som tror på mitt navn, skal få evig liv.’” Joseph Smith vitnet om at han opplevde glede og kjærlighet, men ikke fant noen som trodde. “Min sjel ble fylt med kjærlighet, og i mange dager oppleve jeg stor glede, og Herren var med meg, men [jeg] fant ingen som ville tro på dette himmelske syn. Jeg grunnet imidlertid på disse tingene i mitt hjerte.”⁴

1835-beretningen

Så har vi 1835-beretningen, som er Josephs beskrivelse av sitt syn til Robert Matthews, en besøkende til Kirtland i Ohio i 1835. Den ble nedtegnet i Josephs dagbok av skriveren hans. Den var ikke med i tidlige utgaver av Josephs historie, og ble første gang publisert i *BYU Studies* på 1960-tallet. I denne beretningen vitner Joseph om at Gud åpenbarte seg for ham først, og deretter så han Frelseren også: “Jeg påkalte Herren i mektig bønn. En ildstøtte kom til syne over mitt hode. Snart hvilte den på meg og fylte meg med usigelig glede. En skikkelse kom til syne midt i denne ildstøtten som omsluttet alt, selv om ingenting ble fortært av flammene. En annen skikkelse kom snart til syne likesom den første. Han sa til meg: ‘Dine synder er deg forlatt.’” I denne beretningen bemerket også Joseph: “Jeg så mange engler i dette synet.”⁵

1838-beretningen

1838-beretningen er den mest kjente beretningen, og er med i Josephs skriftlige historie. Første utkast ble skrevet etter at Joseph flyktet fra Kirtland i begynnelsen av 1838, og det andre utkastet ble utarbeidet kort tid etter hans flukt fra Missouri i 1839. Den ble altså skrevet i forbindelse med stor motgang. Den ble første gang utgitt i 1842 i *Times and Seasons*, Kirkens avis i Nauvoo, Illinois. Den ble også tatt med i *Den kostelige perle* i 1851, som opprinnelig var en

brosjyre for britiske hellige. Den ble kanonisert som hellig skrift i 1880.

Flere utkast av denne beretningen har blitt publisert i *The Joseph Smith Papers*. I likhet med 1835-beretningen, er det sentrale spørsmålet i denne beretningen hvilken kirke som er den rette. Som Kirkens historie, og ikke bare Josephs, fokuserer denne beretningen “på synet som begynnelsen til ‘Kirkens vekst og fremgang.’”⁶ Derfor inneholder den ikke informasjonen om personlig tilgivelse som er nevnt i de to foregående beretningene.

1842-beretningen

Til slutt er det 1842-beretningen, som er svar på en forespørsel om informasjon fra John Wentworth, redaktøren av avisen *Chicago Democrat*. Joseph skrev et brev til ham som ikke bare inneholdt trosartiklene, men også en beskrivelse av hans første syn. Brevet ble publisert i *Times and Seasons* i 1842. Med Josephs tillatelse ble det utgitt på nytt i 1844 av historikeren Israel Daniel Rupp i hans bok om kristne kirkesamfunn i USA.⁷ Denne beretningen var ment for en målgruppe som var ukjent med mormonenes trosoppfatninger. Den ble skrevet under en kjærkommen pause i motstanden profeten opplevde.

Som i andre beretninger, bemerket Joseph forvirringen han hadde opplevd og at to personer viste seg som svar på hans bønn: “Jeg ble innhyllet i et himmelsk syn hvor jeg så to strålende personer som var nøyaktig lik hverandre i form og trekk, og de var omgitt av et strålende klart lys som overgikk solens glans ved høylys dag. De fortalte meg at alle religiøse samfunn trodde på feilaktige læresetninger, og at ingen av dem var anerkjent av Gud som hans Kirke og rike – og jeg ble uttrykkelig befalt å ‘ikke å slutte meg til noen av dem’, samtidig som jeg mottok et løfte om at jeg på et senere tidspunkt ville bli gjort kjent med det fullstendige evangelium.”⁸

Det er en velsignelse å ha disse beretningene om Josephs første syn. I likhet med de enkelte evangeliene i Det nye testamente, som til sammen gir en mer fullstendig beskrivelse av Kristi liv og virke, gir hver av beretningene om Josephs første syn unike detaljer og perspektiver til den samlede opplevelsen. Sammen forteller de Josephs

konsekvente og harmoniske historie. De understreker alle at det var forvirring og strid mellom kristne kirkesamfunn, at Joseph ønsket å vite hvilket (om noe av dem) som var det rette, at han gransket Skriftene og ba, at et lys kom ned fra himmelen, og at guddommelige personer åpenbarte seg og besvarte hans bønn.

“Jeg kunne ikke fornekte det”

Den kanoniserte 1838-versjonen av Joseph Smiths beretning om Det første syn er den sterkeste læringsopplevelsen noen her på jorden kan ha. Denne opplevelsen forandret Josephs liv, den har forandret mitt liv, og jeg vet at den har eller vil forandre deres liv hvis dere ber Herren om bekrefteelse på dens realitet.

Som nevnt i dokumentet “Beretninger om det første syn” på LDS.org, “vitnet Joseph Smith gjentatte ganger om at han opplevde et bemerkelsesverdig syn av Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus. Hverken sannheten av det første syn eller argumentene mot det kan bevises ved historieforskning alene. Å vite om Joseph Smiths vitnesbyrd er sant, krever at enhver oppriktig sannhetssøker studerer opptegnelsen og deretter utviser tilstrekkelig tro på Kristus til å spørre Gud i oppriktig, ydmyk bønn om opptegnelsen er sann. Dersom søkeren ber med ærlig hensikt om å handle ifølge svaret som Den hellige ånd åpenbarer, vil sannheten av Joseph Smiths syn bli tilkjennegitt. På denne måten kan enhver vite at Joseph Smith snakket ærlig da han erklærte: ‘Jeg hadde sett et syn, det visste jeg, og jeg visste at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det’ [Joseph Smith – Historie 1:25].”

President Joseph F. Smith (1838-1918) sa: “Den største begivenhet som noen gang har inntruffet i verden siden Guds Sønn oppstandelse fra graven og hans himmelfart, var Faderens og Sønnens komme til gutten Joseph Smith.”⁹

Sannheter fra det første syn

Det er en fantastisk og opplysende opplevelse å analysere det vi lærer av denne hellige og ærefryktingytende opplevelsen. Jeg skal gi dere et utvalg av sannheter som vi

lærer av Joseph Smiths første syn angående vår himmelske Faders og hans Sønn Kristi evige natur, at Satan virkelig finnes, kampen mellom det gode og det onde, og andre viktige sider ved den store frelsesplanen.

Vi lærer at Skriftene er sanne og kan tas bokstavelig og anvendes i vårt liv.

Vi lærer at meditasjon over Skriftene gir oss styrke og innsikt.

Vi lærer at kunnskap alene ikke er nok. Guds velsignelser kommer ved å handle ifølge det vi vet.

Vi lærer å sette vår lit til Gud og se hen til ham for å få svar på de viktigste spørsmålene i livet, og ikke sette vår lit til mennesker.

Vi lærer at bønner blir besvart i henhold til vår urokkelige tro og i henhold til vår himmelske Faders vilje.

Vi lærer om Satans eksistens, og at han har reell makt til å påvirke den fysiske verden, inkludert oss selv.

HVA JOSEPH LÆRTE

“Joseph Smith lærte i løpet av disse minuttene [av det første syn], enten det var lang eller kort tid, mer om Guds natur enn alle lærde teologer gjennom alle tider noen-sinne hadde lært.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), “Inspirerende tanker,” *Lys over Norge*, aug. 1997, 5.

Vi lærer at Satans makt begrenses og fortrenses av Guds kraft.

Vi lærer at Satan ikke skyr noe for å ødelegge Guds verk, og at Satan må ha visst hvor viktig Joseph Smith kom til å bli som gjenopprettelsens profet.

Vi lærer at vi kan overvinne Satan ved å påkalle Gud og ha fullstendig tro på og tillit til ham.

Vi lærer at der det er lys, må mørket vike.

Vi lærer at Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus er to adskilte og forskjellige personer, som ligner på hverandre i egenskaper og utseende.

Vi lærer at vi er skapt i Guds bilde.

Vi lærer at Kristus er oppstanden.

Vi lærer at Gud kjenner oss personlig og er klar over våre behov og interesser. Han kalte Joseph ved navn.

Vi lærer om forholdet mellom Faderen og Sønnen. Jesus henviser til sin Fader, og Faderen kommuniserer med dødelige mennesker her på jorden gjennom sin Sønn.

Vi lærer at Jesus Kristus er elsket av sin Fader, fordi Faderen utpeker Jesus som sin elskede Sønn.

Vi lærer at Jesu Kristi sanne kirke slik han opprinnelig organiserte den, ikke fantes på jorden på Joseph Smiths tid, noe som bekrefter at det store frafallet som ble forutsagt av apostelen Paulus, virkelig fant sted.

Vi lærer at når vi bryr oss nok til å ønske Guds innspill i vårt liv, vil han åpenbare en foredlende kurs for oss. På Josephs tid tok alle trossamfunn og sekter feil.

Vi lærer at hver evangelieutdeling mottar syner, velsignelser og herlighet fra Gud.

Vi får innsikt i hvordan Gud velger sine profeter.

Vi lærer at Gud velger de rene av hjertet

som er rettferdige og har rettferdige ønsker, til å utføre sitt arbeid, noe som bekrefter læresetningen fra Bibelen om at Gud ser på hjertet og ikke velger basert på det ytre eller sosial status eller stilling (se 1 Samuel 16:7).

Josephs Smiths første syn er nøkkelen til mange sannheter som har vært skjult i århundrer. La oss ikke glemme eller ta for gitt de mange dyrebare sannheter vi har lært av det første syn. ■

Fra en verdensomspennende andakt for unge voksne, “Sannheten gjengitt”, holdt i Salt Lake tabernakel 1. mai 2016. Du finner hele teksten og videoen på lds.org/broadcasts. Den fullstendige teksten av de fire beretningene om det første syn finnes på history.lds.org/firstvision.

NOTER

1. Se for eksempel 5 Mosebok 4:27-31; Jesaja 60-62; Jeremia 30-33; Esekiel 37:15-28; Amos 9:11; Malaki 3:1; Matteus 17:11; Markus 9:12; Apostlenes gjerninger 3:19-21; Romerne 11:25-27; Efeserne 1:9-10; 2 Tessalonikerbrev 2:1-3; Åpenbaringen 14:6; 1 Nephi 13:34-42; 2 Nephi 26:14-17; Jakobs bok 6:1-4; 3 Nephi 21.
2. “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Joseph Smith, i *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, bind 1 av historieserien av *The Joseph Smith Papers*, redigert av Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin og Richard Lyman Bushman (2012), 12-13; rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver modernisert; se også Dean C. Jessee, “The Earliest Documented Accounts of Joseph Smith’s First Vision,” i John W. Welch og Erick B. Carlson, red., *Opening the Heavens: Accounts of Divine Manifestations, 1820-1844* (2005), 1-34; “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
4. Se Joseph Smith, i *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, 12-13; rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver modernisert; se også “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Se Joseph Smith, i *Journals, Volume 1: 1832-1839*, bind 1 av dagbokserien av *The Joseph Smith Papers*, redigert av Dean C. Jessee, Ronald K. Esplin og Richard Lyman Bushman (2008), 88; rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver modernisert; se også “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
6. “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
7. Se I. Daniel Rupp, *He Pasa Ekklesia: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States* (1844), 404-10.
8. *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832-1844*, 494; se også “Beretninger om det første syn,” Gospel Topics, topics.lds.org.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 14.

DET trofaste HØYRÅDSMEDLEMMET

Jeg lærte en verdifull lærdom om å "løfte der du står" av en trofast høyprest i Tyskland.

Av Donald A. Coe

I oktober 2008, mens jeg lyttet til overføringen av pres-
tedømsmøtet på generalkonferansen, begynte pre-
sident Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første
presidentskap, å tale om tjeneste i Kirken. Han fortalte
en historie om hvordan han og noen andre brødre hadde
prøvd å flytte et tungt piano. Da alle forsøk mislyktes,
oppfordret en mann dem til bare å stå tett sammen og
"løfte der dere står".¹

President Uchtdorf talte så om tjeneste i Kirken, uan-
sett hvor man er kalt til å tjene. Noen føler at de kunne ha
gjort mer hvis de bare ble kalt til å gjøre noe som passet
deres betydelige talenter. Han sa: "Intet kall er under vår
verdighet. Ethvert kall gir oss en mulighet til å tjene og til
å vokse."²

Mens president Uchtdorf talte, gikk tankene mine til en
gang da jeg møtte et beskjedent medlem av Kirken som var
villig til å løfte der han sto.

I 1985 var jeg stasjonert som amerikansk offiser i en
liten by i Tyskland. Jeg hadde vært på misjon i Tyskland
10 år tidligere. Da jeg i 1983 kom dit som soldat sammen
med min hustru Debra og to små døtre, begynte vi å gå i
en gren for militærpersonell med ca 100 medlemmer. Etter
to år bestemte vi oss for å fordype oss fullt ut i tysk kultur,
og begynte å gå i den lille Bad Kreuznach gren, som hadde
ca 12 medlemmer.

Ca to uker etter at vi begynte å gå dit, la vi merke til en
ny mann der. Han var i midten av 40-årene, og vi fikk vite
at han var høyrådsmedlemmet med ansvar for vår gren.
Han var ikke der for å behandle stavsansliggende, bare for
å besøke oss. Vi snakket sammen en stund etter kirken, og
da vi tok farvel, regnet jeg med å få se ham igjen om kan-
skje seks måneder.

Uken etter var høyrådsmedlemmet der igjen. Jeg fant
ut at han bodde omtrent en time unna den lille byen vår.
Under resten av hans kall som høyrådsmedlem kom han til
grenen vår to eller tre ganger i måneden. Han var vennlig,
lavmælt og oppmuntrende. Han snakket alltid med alle
medlemmer av grenen. Og ettersom grenen var så liten,
ble han ofte bedt om å tale fra talerstolen. Jeg var imponert
over hans trofasthet, og i tankene mine ga jeg ham tilnav-
net "det trofaste høyrådsmedlemmet".

Én søndag kom han på grenens møter om morgenen,
for så å komme tilbake klokken 18.00 for å delta i en dåp.
I mellomtiden hadde han vært i en annen gren. Jeg må inn-
rømme at tanken faktisk streifet meg: "Hva har han gjort for
å irritere stavsprezidenten? Hvorfor skulle han ellers ha blitt
tildelt den minste og mest avsidesliggende grenen i staven?"
Kanskje han egentlig ikke var den intelligente, ydmyke og
sympatiske mannen jeg trodde han var. Kanskje han ikke
likte sin egen menighet og brukte denne oppgaven til å

komme seg vekkk. Jeg kunne ikke finne ut av det, så jeg bare godtok det.

Flere uker etter denne dåpen kom jeg hjem etter midnatt natt til søndag. Jeg hadde vært på øvelse i nærheten av grensen mellom Øst- og Vest-Tyskland, og det hadde tatt meg tre og en halv time å komme hjem. Jeg var utslitt da jeg kom inn døren. Min hustru Debra var fortsatt våken. Hun fortalte meg at "det trofaste høyrådsmedlemmet" hadde ringt. Han ønsket et møte med meg. Jeg spurte: "Før eller etter kirken?" Kirken begynte kl 10.00. Jeg håpet det var etter kirken så jeg kunne sove til 08.30.

"Før," sa hun.

"09.30?"

"Nei. Han må dra et annet sted i oppdrag for staven. Han ønsker å møte deg på kontoret sitt i Frankfurt. Han sa du skulle komme til port 5."

"Når da?" spurte jeg.

"Seks", svarte hun.

Nå ble jeg opprørt. Klokken var allerede 00.30. For å rekke avtalen klokken 06.00, ville jeg måtte stå opp klokken 04.30. Det betydde mindre enn fire timer med søvn. Hva skulle jeg gjøre? Jeg hadde ikke engang et telefonnummer å ringe neste morgen for å fortelle ham at jeg ikke kunne møte ham. Jeg slapp klærne mine ved siden av sengen og la meg uten å stille vekkerklokken. Mens jeg lå der, gikk disse tankene gjennom hodet mitt:

Hva ville skje hvis jeg ikke møtte "det trofaste høyrådsmedlemmet"? Hvis jeg ikke dukket opp på kontoret hans, var jeg sikker på at han ville gjøre produktiv bruk av tiden sin. Neste gang jeg snakket med ham og forklarte hvorfor jeg ikke hadde møtt ham, ville han svare: "Selvfølgelig tok du riktig avgjørelse. Jeg ville aldri ha bedt deg om å komme hvis jeg hadde visst at du kom hjem så sent. Vi kan gjøre det nå." Og dessuten var jeg ikke *egentlig* medlem av grenen. Jo, opptegnelsene våre var der, og vi gikk der hver uke, men vi var utlendinger, snakket ganske elendig tysk, og kom til å flytte om fem eller seks måneder.

Jeg satte vekkerklokken på 04.30 fordi jeg virkelig respekterte "det trofaste høyrådsmedlemmet". Hvordan kunne jeg la være å følge ham?

Jeg hadde nesten god samvittighet. Noen minutter til, og jeg kunne falle i søvn. Så husket jeg kallenavnet jeg hadde gitt ham og alle gangene "det trofaste høyrådsmedlemmet" hadde kommet til grenen mens vi hadde vært der. Han kom til den dåpen sent en søndag kveld. Han kom på en grensaktivitet midt i uken. Han snakket alltid med alle medlemmene og oppmuntret og inspirerte dem. Han virket aldri dømmende eller likegyldig. Han viste respekt overfor grenspresidenten og hans innsats. Hvis han var skuffet over å bli tildelt denne lille grenen, viste han det i hvert fall aldri.

Jeg reiste meg og gikk bort til kommoden der vekkerklokken min sto. Jeg satte alarmen på 04.30. Da jeg bestemte meg for å møte "det trofaste høyrådsmedlemmet", var jeg ikke opptatt av hva han ville tenke eller si om jeg ikke gjorde det. Jeg ville tross alt sannsynligvis aldri se eller høre fra ham igjen etter at vi flyttet. Jeg bestemte meg for å stå opp om mindre enn fire timer og kjøre 80 km til kontoret hans fordi jeg virkelig respekterte ham for den han var, "det trofaste høyrådsmedlemmet". Hvordan kunne jeg la være å følge ham?

En dag ringte “det trofaste høyrådsmedlemmet” henne. Han hadde nylig blitt kalt som stavsprezident. Han spurte henne forsiktig om helsen, og nektet å godta “det går greit” som svar. Enhver forsikring fra Debra ble møtt med et mildt,

Jeg stoppet bilen ved port 5 klokken 06.00 den søndagsmorgenen og ble møtt av en sikkerhetsvakt med automatvåpen. Han så at kjennemerket på bilen min var fra det amerikanske Forsvaret. Han lurte kanskje på om jeg hadde kjørt meg vill. Hadde “det trofaste høyrådsmedlemmet” bestemt seg for ikke å dukke opp? Ikke mer enn to minutter senere stoppet imidlertid bilen hans ved siden av min. Han sa: “God morgen, Don. La oss gå inn på kontoret mitt.” Vakten åpnet porten og slapp oss gjennom.

Etter litt småprat og en liten omvisning i kontorbygget hans, kom han til poenget med møtet. Han sa at han ville kalle meg som rådgiver for grensprezidenten. Ikke første eller annenrådgiveren – den eneste rådgiveren. Før jeg kom dit, hadde det vært bare to prestedømsbærere i grenen, og med noen års mellomrom hadde de byttet på å være grensprezident og eldstenes quorumsprezident.

Jeg tok imot kallet og virket i det frem til jeg tre måneder senere dro for å delta på et to måneder langt kurs i USA.

Mens jeg var borte, ble både min hustru og min unge sønn syke. De medisinske problemene hans førte ham til et sykehus ca 97 kilometer fra leiren vår. Som den sterke forsvarshustruen hun var, klaget aldri Debra eller ba meg om å komme tilbake til Tyskland. Jeg fant faktisk ikke ut alt om hennes sykdom før etter at jeg kom hjem. Etter ett besøk til den lokale klinikken, hadde legen kjørt henne hjem fordi han ikke mente hun var frisk nok til å kjøre selv. Grensprezidenten og Hjelpeforeningens president tilbød seg begge å hjelpe, men hun avsto høflig. I tillegg til språklige og kulturelle vanskeligheter, ønsket ikke Debra å belaste noen.

men effektivt spørsmål om hvordan familien egentlig hadde det. Til slutt forklarte han: “Debra, du må la grenen hjelpe deg. De ønsker virkelig å hjelpe, og det vil gjøre grenen mer sammensveisert å kunne hjelpe deg.” Hun tok takknemlig imot deres hjelp.

Da jeg kom tilbake fra USA, ble vi i grenen i to måneder til før vi til slutt flyttet til en større by.

Minnene om den tiden av mitt liv falmet da jeg lente meg fremover i stolen og igjen rettet min oppmerksomhet mot president Uchtdorfs stemme som kom over høyttalersystemet. Budskapet hans gjorde virkelig inntrykk på meg. I motsetning til andre ganger når jeg har lurt på sammenhengen mellom talerens ord og talerens personlige handlinger (i næringslivet, i det militære og, ja, til og med noen taler jeg har hørt i kirken), følte jeg ingen tvil med hensyn til president Uchtdorfs budskap. Det var ikke bare det at president Uchtdorfs aksent minnet meg om Tyskland og min erfaring med “det trofaste høyrådsmedlemmet”. Det var det at president Uchtdorf *var* “det trofaste høyrådsmedlemmet”. Industriområdet vi møttes på denne tidlige søndagsmorgenen, var Frankfurt internasjonale lufthavn, hvor han var sjefspilot i Lufthansa.

Jeg kan ærlig si at jeg aldri har kjent en mann som har vært mer ydmyk og trofast med hensyn til å leve slik han lærte. Jeg var takknemlig for å ha lært en verdifull lærdom om hva det betyr å “løfte der du står”. ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, “Løft der dere står,” *Liahona*, nov. 2008, 53.
2. Dieter F. Uchtdorf, “Løft der dere står,” 56.

Mikael er lege og vitenskapsmann. Hans kliniske spesialitet er neuro-onkologi, og han har en doktorgrad i molekylærbiologi. Han behandler pasienter med hjernesvulster ved Dana-Farber Cancer Institute, kreftsykehuset tilknyttet Harvard University, og han forsker på utvikling av kreftmedisiner.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Mikael Rinne

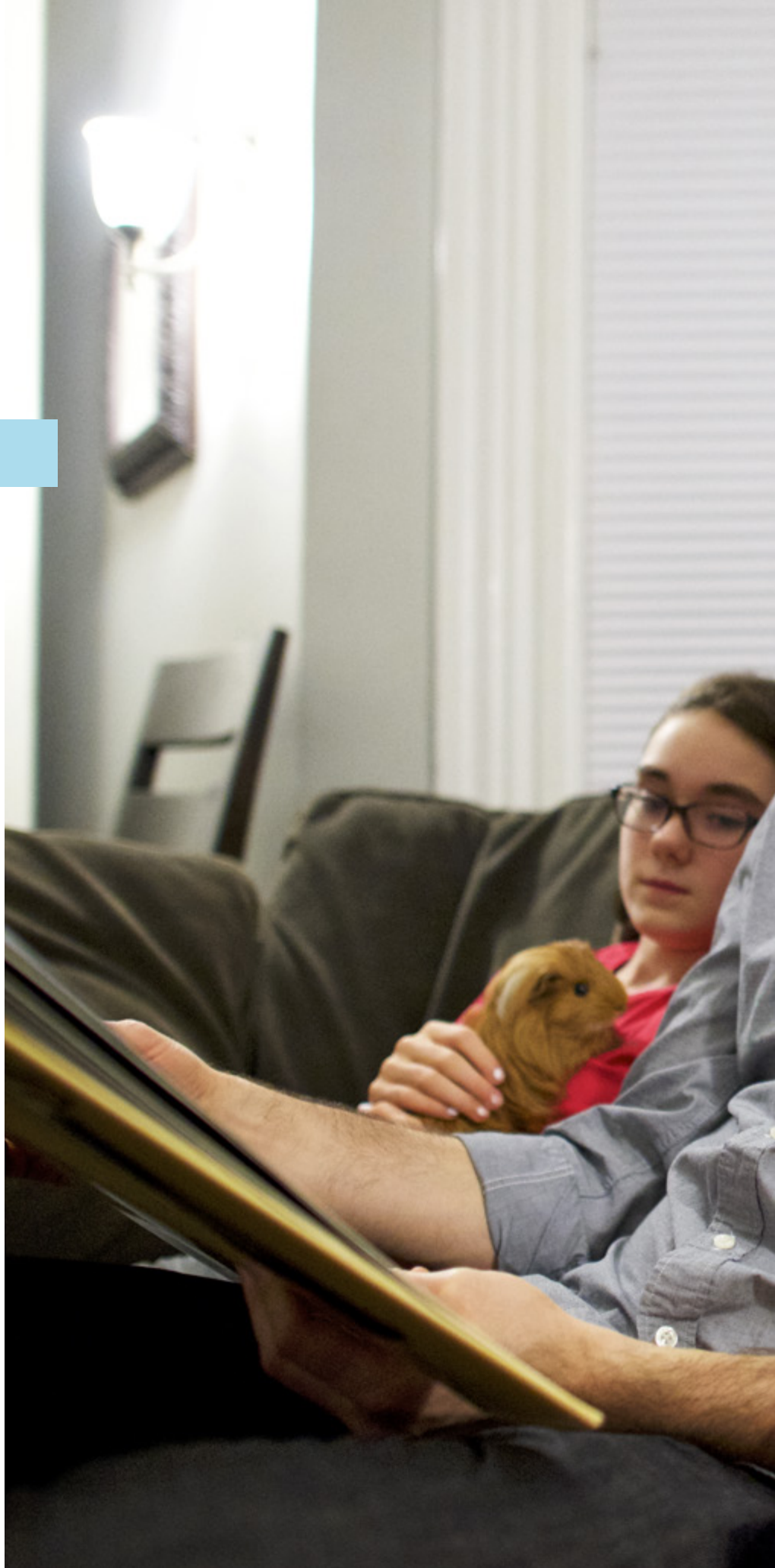
Massachusetts, USA

Det er en myte at tro og vitenskap er i strid med hverandre. Vi blir gitt et inntrykk av at vitenskapen har alle svarene, at vi har "skjønt alt sammen". Men det finnes langt mer vi ikke vet, enn det vi vet.

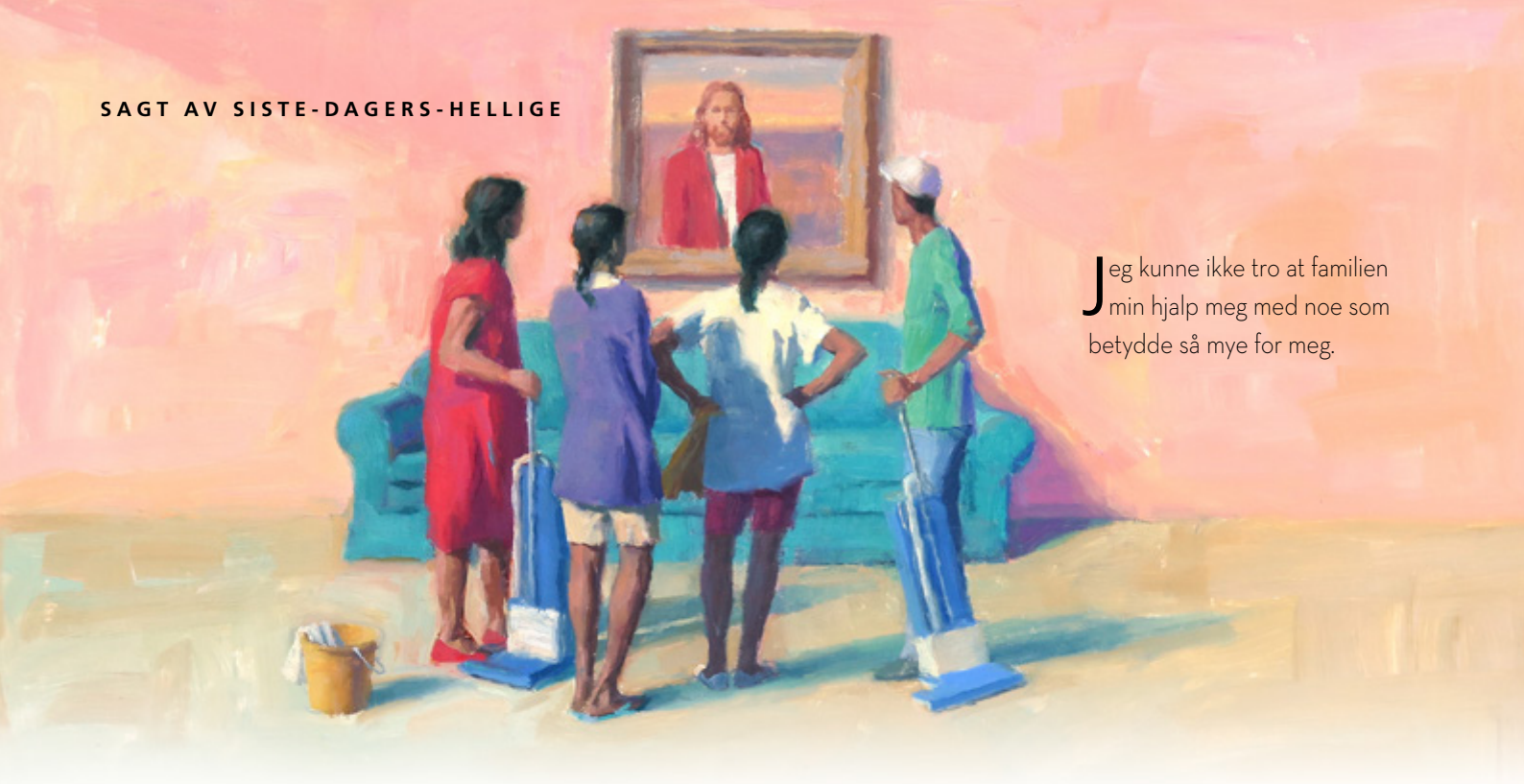
Som biskop ser jeg medlemmer med troskriser. De kommer til meg og sier: "Jeg tenker mer vitenskapelig, så jeg har veldig vanskelig for å tro". Det hjelper noen av dem som tviler, å vite at biskopen deres er en vitenskapsmann ved Harvard som tror på Gud. Det hjelper dem å forstå: "Jeg kan tro og samtidig være intellektuell".

Les mer om Mikael's historie i *Liahona* på Internett på lds.org/go/61736.

Les "Vitenskap og vår søken etter sannhet" i juli-nummeret 2016 av *Liahona* på lds.org/go/49m.

Jeg kunne ikke tro at familien min hjalp meg med noe som betydde så mye for meg.

RENGJØRING AV KIRKEN OG UNDERVISNING I EVANGELIET

En lørdag ettermiddag gjorde jeg meg klar til å dra til stranden sammen med familien min. De hadde reist fra Amazonas til La Guaira for å tilbringe noen dager sammen med meg. Solen strålte, havbrisen var perfekt, og jeg var glad for å se mine søstres begeistring.

Da vi hadde begynt å kjøre, kom jeg på at jeg hadde ansvaret for rengjøring av kirkebygningen den dagen. Jeg hadde nå et valg å ta: Skulle jeg oppfylle ansvaret mitt eller fortsette til stranden sammen med familien? Jeg bestemte meg for å snakke med min mor og mine søstre om det. De hadde aldri vært inne i en av våre kirkebygninger, og tilbød seg entusiastisk å hjelpe meg å rengjøre, så lenge vi dro rett til stranden når vi var ferdige.

Da vi kom til kirken, forklarte jeg hva som måtte gjøres, og hvordan det skulle gjøres. Det vi trodde skulle

være en rask rengjøringsjobb, endte med å ta fire timer fordi de var så interessert! Jeg viste familien hvert rom, maleriene og døpefonten. En enorm glede fylte mitt hjerte. Jeg kunne ikke tro at familien min hjalp meg med noe som betydde så mye for meg. Mens vi var der, lærte mine tenåringssøstre, Thalia og Gineska, noen salmer og stilte meg spørsmål om Kirken.

På søndag gikk familien min i kirken for første gang. De ble godt mottatt i menigheten. De unge kvinnene ønsket straks søstrene mine velkommen. Søstermisjonærene møtte dem og gjorde en avtale om å møte dem dagen etter. Vi hadde familiens hjemmeaften, og jeg lærte dem å be. Vi ba ofte sammen. Vi lyttet også til salmer og så på kirkevideoer.

Før familien min dro hjem, tok jeg søstrene mine med til Caracas for å se templet og området rundt det. Jeg bar

vitnesbyrd om templets velsignelser og oppfordret dem til å finne Kirken når de kom hjem til Amazonas.

Da de dro hjem, kontaktet jeg misjonærene i deres område. Misjonærene og medlemmene av menighetsrådet besøkte familien min og hjalp dem på veien til omvendelse. Søstrene mine ba ofte om at far måtte gi dem tillatelse til å bli døpt.

Med stor takknemlighet og glede reiste jeg til Amazonas for å døpe Thalia og Gineska. Gløden i øynene deres viste deres håp og deres takknemlighet til vår himmelske Fader for å ha ledet dem til evangeliet. Ved å oppfylle mitt ansvar for å gjøre rent i kirken, ble familien min mer sammensveiset og styrket. Jeg vil aldri glemme denne opplevelsen, og jeg vet at søstrene mine heller ikke vil det. ■

Armando Córcega, La Guaira, Venezuela

EN KRISTUS-LIGNENDE MOR

Jeg feide saltstenger, frokostblanding, popcorn og chips i en haug.

“Nei da. Jeg har ikke spist noe av dette,” sa jeg mens jeg kostet dem opp på et feiebrett.

Min mann, som satt ved bordet, sa lavmælt: “Det er morens offer.”

Jeg rettet meg opp. “Hva for noe?” spurte jeg.

Han snakket høyere og tydeligere mens han tygget frokosten: “Det er det mødre gjør. Tiden deres går med til å rydde opp søl som de ikke selv er skyld i, akkurat slik Frelseren gjorde.”

Denne bemerkningen stakk dypt i meg. Jeg burde ha vært glad ved tanken på at det å feie smuler var mer Kristus-lignende enn jeg hadde trodd. Men i stedet følte jeg en bølge av skyldfølelse. Jeg følte meg utilpass med sammenligningen. Hvor mange ganger hadde jeg ikke nevnt for min ektefelle eller bare for meg selv alt det jeg hadde gjort for mine barn, i håp om anerkjennelse og takknemlighet?

Det virket ikke galt å ønske at mine barn kunne være mer takknemlige, men i dette øyeblikkets klarhet, innså jeg at mitt ønske handlet mer om at jeg skulle få ros eller godtgjørelse enn om at de skulle lære takknemlighet. Men Frelseren krevde aldri ros. Han hverken ba om det eller ønsket det.

Jeg kan huske samtaler med mine tenåringsbarn da de ramset opp alt de hadde gjort for meg i et forsøk på å slippe å gjøre noe.

Jeg svarte som regel: “Hvis du vil sammenligne listene våre over hvem som har gjort hva, kan vi godt det, men du vil tape, så sett i gang!”

Da forsto jeg at mine motiver sjelden var rene nok til sammenligningen som min mann hadde gjort. Frelseren fører aldri en liste for å sammenligne det han har gjort, med det jeg har gjort. Jeg ville ha tapt hver eneste gang.

Med feiekosten fortsatt i hånden, begynte et nytt syn på morsrollen å demre for meg – jeg skulle gjøre det

slik *Han* ville ha gjort. Ikke for å få ros, anerkjennelse, en klem, eller til og med takk. Jeg skulle feie opp smuler med kjærlighet fordi det er det *Han* ville gjort.

Alt han gjorde, var av lydighet mot sin Fader. Det dreide seg aldri om ham. Herren reparerer alltid det som er ødelagt, og rydder opp rotet vårt i det uendelige med fullkommen kjærlighet, til sin Fader og til oss. Jeg skal nå prøve å undervise og tjene barna mine med den reneste kjærlighet jeg kan. Først da føler jeg at jeg virkelig utfører morsrollen på Kristus-lignende vis. ■

Rachel Hixon,
Arizona, USA

Min mann, som satt ved bordet, sa lavmælt: “Det er morens offer.”

Vi hørte en svak stemme som ropte til oss fra boligområdet. Vi kikket over gjerdet, og så en mann som lå på sementen.

EN VELSIGNELSE TIL EN FREMMED

Mange år etter at min familie og jeg sluttet oss til Kirken, ble jeg kalt til å virke i Nigeria Port Harcourt misjon. På en solfylt dag like etter at jeg kom til mitt første område, gikk min ledsager og jeg ut for vår vanlige proselyttering og for å kontakte mennesker.

Da vi gikk gjennom en boliggate, hørte vi en svak røst snakke til oss fra et inngjerdet område med privatboliger. Vi kikket over gjerdet, og så en middelaldrende mann liggende rett ut på magen ved porten.

Han ba oss komme inn, men det var umulig for oss. Porten var låst, og vi tenkte det ville være uetisk å klatre over gjerdet. Jeg ble tilskyndet til å sjekke hengelåsen på porten igjen. Etter noen minutter klarte vi å fjerne hengelåsen fra utsiden og åpne porten. Vi kunne se at mannen hadde kastet opp og ikke fått hjelp. Han forklarte at han hadde vært syk og hadde intense smerter som hindret ham i å reise seg.

Etter å ha snakket med ham, ble vi med ham idet han krøp inn i huset sitt igjen. Han spurte om vi kunne be for ham, og vi tilbød oss å gi ham en velsignelse. Da vi la hendene på hodet hans, kjente jeg en klump i halsen og klarte ikke å si et ord. Jeg ble redd, begynte å skjelve og svette, og tårene rant nedover kinnene mine. Jeg strevde med å be høyt, så jeg begynte å be i mitt hjerte om at vår himmelske Fader måtte løse min tunge ifølge sin vilje.

Plutselig kunne jeg snakke igjen. Jeg visste at jeg snakket, men det var ikke jeg som styrte ordene. Jeg hørte bare min egen stemme be vår himmelske Fader helbrede denne lidende mannen. Før vi sa amen, hadde mannen sovnet. Vi forlot ham og gikk til våre andre avtaler, men planla å komme tilbake på vei til leiligheten vår for å se hvordan det gikk med ham.

Vi kom tilbake, og til min store forbauselse kom mannen løpende mot oss, og ropte: "Det virket! Det virket!" Vi ble så overveldet av glede at jeg ikke klarte å holde tårene tilbake.

På nadverdsmøtet neste søndag ble plutselig biskopen stille ved talerstolen og så rett på døren til kirkesalen. Vi snudde oss og så mannen vi hadde velsignet. Biskopen kjente ham, og ble overrasket over at han kom inn i en kirke. Fra da av deltok mannen regelmessig på nadverdsmøter og andre klasser. Jeg ble til slutt flyttet ut av området.

Det er fantastisk hvordan Gud sørget for et mirakel den dagen, og det gjør meg ydmyk at vår himmelske Fader fant meg verdig. Jeg vet vi var redskaper i Guds hender. Helbredelsens velsignelse tilhørte den mannen, men vitnesbyrdets og glødens velsignelse tilhørte meg. ■ Stanley Olaye, Lagos, Nigeria

VI FASTET FOR Å FÅ HJELP PÅ JOBBEN

Etter trofast å ha utført en misjon i Mosambik, reiste jeg hjem, og i likhet med mange andre hjemvendte misjonærer, konsentrerte jeg meg nå om studier og arbeid.

Jeg bodde i Brasil i en by som grenser til Paraguay, og fikk jobb med import av produkter for et stort supermarked på paraguayansk side. Velsignelsen ved å ha lært engelsk på misjon hjalp meg å få denne stillingen. I denne perioden ble jeg gift og velsignet med en datter.

Da en økonomisk krise i Brasil førte til valutanedgang, ble arbeidet mitt direkte berørt. Det forårsaket en nedgang i salget av produktene jeg jevnlig importerte. I slutten av februar året etter, hadde jeg nesten ingenting å gjøre. Det var så godt

som sikkert at jeg kom til å miste jobben, slik andre kolleger hadde gjort. Jeg ble bekymret for hvordan jeg skulle forsørge min hustru og lille datter. Jeg begynte til og med å se etter en annen jobb.

Jeg snakket med min hustru om situasjonen. Hun foreslo at vi skulle faste. Mens vi fastet, følte vi fred i hjertet, og vi følte at alt ville ordne seg, selv om jeg ikke kunne forestille meg hvordan.

På jobben dagen etter, kalte sjefen meg inn. Jeg trodde at det fryktede øyeblikket hadde kommet – jeg var i ferd med å miste jobben. Men til min overraskelse sa sjefen at han hadde en idé. Fordi jeg kunne engelsk, foreslo han at jeg kunne oversette juridiske dokumenter

som normalt ble overlatt til advokater som ordnet med oversettelse. Han fortalte meg at hvis jeg lyktes med oversettelsen, ville jeg få denne oppgaven, og det ville føre til innsparinger for avdelingen. Jeg begynte umiddelbart å oversette dokumentene. Da jeg ga sjefen oversettelsene, ble han begeistret! Jeg ble også begeistret fordi jeg fikk beholde jobben.

Da jeg gikk for å hente sjekken min, som kunne ha vært min siste, ble jeg overrasket over å se at lønnen min hadde økt. Jeg ble rørt, og jeg var takknemlig til vår himmelske Fader. Med denne erfaringen vet jeg at faste åpner himmelens sluser. ■

Carlos Alberto Paim Quadros,
Ponta Porã, Brasil

Jeg vet at faste åpner
himmelens sluser.

Selvhjulpenhet og læring av evangeliet

Av David B. Marsh

Kirkens prestedøms- og familieavdeling

En førskolelærer fulgte en gang med på klassen sin mens de tegnet. Mens hun gikk rundt for å se hvert barns tegning, spurte hun en liten jente: "Hva er det du tegner?" Hun svarte: "Jeg tegner Gud." En smule overrasket sa læreren: "Men ingen vet hvordan Gud ser ut." Uten å nøle svarte jenta: "Det vil de snart."

Ville det ikke være fint å ha en slik trygghet? Vår himmelske Fader ønsker virkelig at vi skal bli trygge på vår kunnskap om ham. Herren fortalte Jeremia at vi ikke skulle rose oss av vår visdom eller vår makt eller vår rikdom. Han sa: "Men den som vil rose seg, la ham rose seg av at han er forstandig og kjenner meg" (se Jeremia 9:23-24).

Profeten Joseph Smith (1805-44) sa: "Gud har ikke åpenbart noe til Joseph som han ikke vil gjøre kjent for De tolv, og til og med den minste

siste-dagers-hellig kan vite alle ting like raskt som han er i stand til å motta det, for den dag vil komme da intet menneske behøver å si til sin neste: Kjenn Herren! For alle skal kjenne ham... fra den minste til den største."¹

Vi blir ikke trygge på vår kunnskap om Gud uten personlig innsats. Foreldre og lærere kan hjelpe, men vi må bli selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet. Akkurat slik vi lærer å innta fysisk næring for å holde kroppen frisk, må vi lære å innta åndelig næring for å holde ånden frisk.

For mange år siden sultet måkene i St. Augustine i Florida. I mange generasjoner hadde de lært å stole på at rekeflåten ga dem rester fra garnene sine. Rekefiskerne flyttet til slutt fra området. Måkene hadde ikke lært å fiske selv, og heller ikke lærte de ungene sine å fiske. Som følge av

Når vi blir selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, vet vi hvordan vi kan gi oss selv åndelig næring og styrke vårt forhold til Gud.

dette, døde de store, vakre fuglene selv om det var rikelig med fisk overalt rundt dem i vannet.²

Vi kan ikke tillate oss å bli som måkene. Vi kan heller ikke la våre barn være avhengige av oss eller andre hele livet, for sin kunnskap om Herren. "Våre anstrengelser," sa president Marion G. Romney (1897-1988), førsteårdgiver i Det første presidentskap, "må alltid være rettet mot å gjøre funksjonsfriske mennesker selvhjulpne."³ Når vi blir selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, vet vi hvordan vi kan gi oss selv åndelig næring og styrke vårt forhold til Gud.

President Boyd K. Packer (1924-2015), president for de tolv apostlers quorum, sa: "Åndelig selvhjulpnehet er en bærende kraft i Kirken. Hvis vi frarøver dere dette, hvordan kan dere få åpenbaring om at det finnes

en Guds profet? Hvordan kan dere motta svar på bønn? Hvordan kan dere vite? Hvis vi er så snare til å besvare alle deres spørsmål og gi så mange måter å løse alle deres problemer på, kan vi ende opp med å svekke, ikke styrke dere."⁴

Selv om vi liker å lære og motta inspirasjon i kirken, kan vi ikke stole kun på det for vår åndelige næring. President George Albert Smith (1870-1951) forklarte: "Jeg er redd vi som medlemmer av Kirken er for avhengige av hjelpeorganisasjonene, og av råd og veiledning fra andre utenfor vår egen husstand. Vi har allerede hørt om mange av de velsignelser Herren har gitt oss i de hellige optegnelser som har blitt ført frem til vår tid, og som inneholder råd og veiledning fra en Fader som kjenner alt. Det virker underlig at så mange av våre

medlemmer... ikke er kjent med innholdet i disse hellige optegnelsene."⁵

Jeg liker å lære evangeliet i kirken, men jeg blir mer begeistret for evangeliet når jeg oppdager inspirert innsikt i løpet av mitt personlige studium. Ingenting er mer spennende for meg enn å finne en liten skatt av sannhet i Skriftene som opplyser min forståelse og fyller meg med Herrens ånd.

Lær å lære

Da jeg kom hjem fra misjon, fant jeg det nødvendig å gå på temakvelder og andakter nesten hver uke for å opprettholde min åndelighet. Talerne føret meg med sin innsikt i evangeliet, og jeg satte pris på følelsen disse innsiktene ga meg. Jeg hadde studert og undervist evangeliet i to år, men jeg syntes ikke å ha de nødvendige ferdighetene til å gi meg selv denne næringen regelmessig. Jeg leste bare Skriftene, uten egentlig å granske dem flittig.

Studium av evangeliet er omtrent som å lære å male. Det er ikke intuitivt eller naturlig for alle. Vi ville ikke bare gitt noen en fargepalett, og forventet at han eller hun umiddelbart skulle bli kunstner. Det samme gjelder å bli selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet. Vi kan ikke forvente at vi jevnlig skal finne god innsikt hvis vi ikke har lært noen grunnleggende evangelie-studieferdigheter. President Packer forklarte at Skriftene "inneholder fylde av det evige evangelium,

en evighet av kunnskap. Men man må lære å bruke dem, ellers vil søkenen være nedslående.”⁶

Det var slik det var for meg – nedslående – da jeg begynte å prøve å finne mening og veiledning gjennom mitt skriftstudium. Så jeg begynte å analysere hvordan talerne fikk sin innsikt. Det tok en stund, men omsider skjønnte jeg hvordan de fant bestemte læremessige uttalelser i Skriftene, hvordan de utledet meningsfylte læresetninger om Frelseren av versene, hvordan de formulerte veiledende prinsipper fra skriftsteder, hvordan de tolket symboler, og hvordan de knyttet profeter og apostlers læresetninger til bestemte skriftsteder.

Da jeg fortsatte mitt studium av Skriftene og profetenes og apostlenes læresetninger, begynte jeg å stille spørsmål:

- Hvilken læresetning undervises i disse versene, og hva lærer jeg om denne læresetningen?
- Hvor og når har jeg sett dette prinsippet i evangeliet bli effektivt anvendt?
- Hva lærer jeg om vår himmelske Fader og hans plan for min lykke?
- Hva lærer jeg om Jesus Kristus og hans forsoning?
- Hva ønsker Herren at jeg skal lære av dette?
- Hvilke inspirerte tanker og følelser får jeg når jeg leser?

- Er det noe her som hjelper meg med en aktuell utfordring i livet mitt?
- Hva lærer jeg som vil hjelpe meg å leve bedre i hverdagen?

Effektive, overbevisende lærere

Etter hvert som mitt skriftstudium forandret seg, gjorde min undervisning det samme. Jeg ble mer interessert i å hjelpe andre å oppdage sannheter i evangeliet som ville veilede dem, enn jeg var i å fortelle dem hva Skriftene betydde for meg.⁷ Det var givende å se gleden andre følte når de oppdaget noe nytt. Det var og er en av de mest givende opplevelsene jeg har som lærer.

Jeg oppdaget også at når jeg hjalp dem jeg underviste, å gjøre konsekvent bruk av ferdighetene og spørsmålene ovenfor, økte deres evne til å bli selvhjulpne med hensyn til å

lære evangeliet. De trengte ikke å gå gjennom den lange prosessen som jeg gikk gjennom.

Læring kommer før undervisning, og gode elever blir mer åndelig inspirerende lærere. “Søk ikke å forkynne mitt ord,” sa Herren, “men søk først å erholde mitt ord, og så skal din tunge bli løst. Hvis du da ønsker det, skal du få min Ånd og mitt ord, ja, Guds kraft til å overbevise menneskene” (L&p 11:21). Hvem ville ikke ønske denne fantastiske velsignelsen!

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har understreket det økende behovet for at vi blir selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet:

“Jeg tror vi legger mye mer vekt på at en lærer underviser ved Ånden, enn vi gjør på at en elev lærer ved tro. Prinsippene og prosessene bak både undervisning og lærdom er utvilsomt

åndelig uunnværlige. Men når vi ser fremover i tid og kan regne med en stadig mer forvirret og opprørt verden å leve i, tror jeg det vil bli avgjørende for oss alle at vi styrker vår evne til å søke lærdom ved tro...

Ansvar for å lære ved tro og anvende åndelig sannhet, [påhviler] hver enkelt av oss. Dette blir et stadig mer alvorlig og viktig ansvar i den verden vi lever i og vil fortsette å leve i. Hva, hvordan og når vi lærer understøttes av – men er ikke avhengig av – en lærer, en presentasjonsmetode eller et bestemt emne eller leksjonsformat”.⁸

Velsignelser ved selvstendig læring

Vi blir absolutt velsignet ved inspirert undervisning fra foreldre og lærere i Kirken, men det er kanskje enda viktigere å lære å inspirere oss selv. Når vi blir selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, blir vi bedre i stand til å innby personlig åpenbaring. De som er selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, trenger ikke insentiver for å studere jevnlig, utover vissheten om at neste gang de studerer, vil de bli oppbygget, ikke kjede seg. De som er selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, er også bedre rustet til å overleve det voldsomme sofisteriet som er så utbredt i vårt samfunn i det 21. århundre.

Minst ett av Herrens løfter synes i stor grad å være myntet på dem som

er selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet: “Den som skatter mitt ord, skal ikke bli bedratt” (Joseph Smith – Matteus 1:37).

President Thomas S. Monson har lovet: “[Hvis] dere vil studere Skriftene flittig, vil deres evne til å unngå fristelse og motta veiledning fra Den hellige ånd i alt dere gjør, vokse.”⁹

De som er selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet, opplever Frelserens løfte:

“Om noen tørster, han komme til meg og drikk!”

Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann” (Johannes 7:37-38).

Det er fremdeles mye jeg ikke forstår, men å bli selvhjulpne med hensyn til å lære evangeliet er noe av det beste jeg har gjort. Det har vært til velsignelse i alle sider av mitt liv. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 264.
2. Se “Fable of the Gullible Gull,” *Reader’s Digest*, okt. 1950, 32.
3. Marion G. Romney, “Selvhjulpnehets celestiale natur,” *Liahona*, mars 2009, 15.
4. Boyd K. Packer, “Self-Reliance,” *Ensign*, aug. 1975, 87.
5. George Albert Smith, i Conference Report, april 1929, 30; se også *The Teachings of George Albert Smith*, red. Robert og Susan McIntosh (1996), 53.
6. Boyd K. Packer, “Handlefrihet og kontroll,” *Lys over Norge*, okt. 1983, 117.
7. President Heber J. Grant (1856-1945) sa: “Kirkens mål er å hjelpe den enkelte til å hjelpe seg selv” (i Conference Report, okt. 1936, 3).
8. David A. Bednar, “Søk lærdom ved tro,” *Liahona*, sep. 2007, 17, 20-21.
9. Thomas S. Monson, “Gjør ditt aller beste,” *Liahona*, mai 2009, 68.

SOLDAT FOR HERREN

Av Enoc R. Verde Reyes

For mange år siden var jeg heltidsmisjonær i Mexico Monterrey nord misjon. Jeg følte det som et stort privilegium å utføre misjonærtjeneste.

Da jeg begynte min misjon, lot jeg én ting være ugjort. Jeg hadde ennå ikke fått attest på at jeg var dimittert fra militærtjeneste. Dette dokumentet er ekstremt viktig. Det betyr at en ung mann har utført sin verneplikt, og har rett til å arbeide og studere. Han er anerkjent som borger av Mexico.

Da datoen for utstedelse av dette dokumentet nærmet seg, begynte jeg å bli bekymret. Jeg skrev til foreldrene mine og ba dem se om det var mulig for dem å hente vernepliktsboken min. Da jeg fikk neste brev fra dem, ble jeg enda mer bekymret. De skrev at de allerede hadde blitt informert om at den bare kunne utleveres til vedkommende den tilhørte.

Jeg følte et sterkt behov for å be til Herren og spørre ham hva jeg

skulle gjøre. Svaret, som ikke kom umiddelbart, var at jeg skulle forklare problemet mitt for misjonspresidenten. Under min samtale med ham, snakket vi om to alternativer. Det ene var at jeg ganske enkelt kunne "stole på Herren". Det andre var at jeg selv kunne dra for å hente den. Avgjørelsen var min.

Jeg var usikker på hva jeg skulle gjøre. Jeg fortalte min ledsager om mine bekymringer, og vi ble styrket da vi leste dette skriftstedet: "Vet dere ikke at dere er i Guds hender? Vet dere ikke at han har all makt, og at på hans store befaling skal jorden rulles sammen som en bokrull?" (Mormon 5:23). Dette skriftstedet løste opp min sky av forvirring. Fra det øyeblikket jeg leste det, visste jeg at det var min plikt å vie meg fullstendig til mitt misjonærarbeid. Problemet var i Herrens hender.

En liten stund senere fikk jeg brev fra mor og far. Far skrev følgende:

Jeg måtte velge om jeg skulle ta meg av saken selv, eller legge den i Herrens hender og fokusere på min misjonærtjeneste.

"Jeg dro til Forsvarets hovedkvarter enda en gang for å prøve å finne en som kunne hjelpe oss å løse problemet ditt. Etter å ha snakket med svært mange, ble jeg henvist til et bestemt sted. Da jeg kom dit, var jeg ganske motløs og fortvilet. Det første jeg så, var en stor dør som sto på vidt gap og ble bevoktet av to svært respektinngytende soldater. Jeg mannet meg opp og gikk inn, og fant

ansvarlige overfor deg når det gjelder å utføre sine plikter. På samme måte utfører nå min sønn sin plikt til å forkynne Herrens evangelium. Akkurat nå er han soldat for Herren.’

Da han hørte dette, reiste offiseren seg fra stolen og sa: ‘Har du ID? Hva heter sønnen din?’

Etter at jeg hadde besvart spørsmålene hans, ringte han en sekretær og sa: ‘Gi meg papirene for denne unge misjonæren.’

Han undertegnet dem, forseglet dem og ga dem til meg. Det var alt som trengtes. Jeg ga ham et fast og takknemlig håndtrykk. Gutten min, papirene er nå i orden, og du må vise takknemlighet til Herren ved å tjene ham som en ekte soldat.”

Etter å ha mottatt dette brevet, takket jeg Herren for at han hadde brukt sin store makt til å gripe inn på mine vegne, for svaret han hadde gitt meg på mine bønner, og for at han hadde opplyst min far. Jeg ber om at vi alle må sette vår fulle lit til Herren, og aldri glemme hans løfte: “Be, så skal dere få, let, så skal dere finne, bank på, så skal det lukkes opp for dere. For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp” (3 Nephi 14:7-8). ■

Artikkelforfatteren bor i Mexico City, Mexico.

kontoret jeg hadde blitt henvist til. Da jeg banket på, var jeg nervøs, men samtidig følte jeg at jeg ble ledet av Herrens ånd.

Da jeg kom inn, så jeg en offiser som satt bak et skrivebord. På brystet hadde han et stort antall medaljer, og veggene på kontoret hans var dekket med fargerike attester. Han håndhilste fast og høytidelig, og spurte: ‘Hva er det som bringer deg hit?’

‘Jeg har en sønn som er på misjon,’ svarte jeg. ‘På grunn av dette, kunne han ikke komme og hente vernepliktsboken sin. Jeg er her for å se om jeg kan hente den for ham.’

‘Nei, det kan du ikke. Den kan bare utleveres til vedkommende den tilhører,’ sa offiseren.

I det øyeblikket opplyste Herren meg med sin Ånd, og jeg sa: ‘Sir, du er leder for mange soldater som er

Finne og være **SANNE VENNER**

*Ungdom fra Oxford i England uttrykker
sine tanker om ekte vennskap.*

Fra den beste vennen du har hatt siden du var fem, til den nye eleven du møtte i mattetimen, er det viktig å ha gode venner. Som det står i *Til styrke for ungdom*: “Alle trenger gode og sanne venner. De vil være en stor styrke og velsignelse for deg” ([2011], 16). Men hvordan kan du finne og beholde gode venner?

Vi spurte ungdom i England hva ekte vennskap betyr for dem. Ta en titt på noen av historiene deres om deres sanne venner, og hvordan disse vennene har styrket dem. Du vil kanskje oppdage at dine egne venner også er til stor styrke for deg.

HVA GJØR NOEN TIL EN GOD VENN?

Aaron M.: Jeg syns du bør være glad for å se vennene dine. Du bør bryr deg om dem, og du bør vite at de bryr seg om deg. Du kan føle deg trygg sammen med dem. Du føler ikke at du trenger å late som om du er en annen når du sammen med dem.

Leighton H.: En som støtter og trøster deg.

Maddy H.: En du stoler på.

Rachel P.: Jeg tror mye av det å ha en god venn består i å ha en som er der for deg, som støtter deg.

Emma F.: Bestevenninnen min har alltid vært der for meg og søkt

kontakt med meg. Da jeg sluttet på videregående skole for å få hjemmeundervisning isteden, begynte hun å sende tekstmeldinger til meg. Hun skrev for eksempel: “Hei, hva gjør du? Vi må finne på noe sammen.” Og jeg hadde egentlig ikke så mange venner den gangen, så vi ble bare bestevenner. Hun vet alltid når jeg er trist. Jeg vet ikke hvordan, men hun vet det bare alltid.

“Vær glad for å se vennene dine.”

HVA GJØR EKTE VENNSKAP FORSKJELLIG FRA POPULARITET?

Seth H.: Vennskap er personlig, popularitet er upersonlig. På skolen vår pleier vi å måle folks popularitet ut fra hvor gode de er i idrett, eller for gutter kanskje hvor mange kjærestere de har hatt. Men jeg tror man kan ha mange virkelig gode vennskap. Så hvis du er hyggelig, vil du sannsynligvis også være populær. Jeg tror at de som holder seg populære lengst, er de som er gode venner.

Emma B.: Jeg tror det kommer an på hvordan man behandler andre, for jeg har kjent mange populære personer som var veldig uhøflige, og de var ikke særlig gode venner med så mange. Men jeg har også kjent noen virkelig populære personer som var hyggelige mot alle. Jeg tror det er en stor forskjell. Jeg tror det kommer an på din egen holdning. Du kan ikke se på andre som mindre verdt enn deg – for det er de ikke.

Isaac P.: Jeg tror at hvis du har gode venner, vil de være venner med deg uansett hva andre synes om deg. Det er det man gjør når man er venner.

Grace S.: Venner holder sammen og er pålitelige.

HVORDAN STØTTER VENNENE DINE DEG?

Hannah P.: Jeg har hatt venner som har kommet på korfremførelsene mine da jeg sang i det.

Andrew S.: En venn av meg hjalp meg veldig med fotball.

Bella F.: Som en del av en religionsklasse dro vi på en utflukt til et av Kirkens møtehus, og alle misjonærene var der. Det var moro. Jeg syntes også det var en veldig god måte å velge hvem mine gode venner skulle være, for man skjønnte hvem som virkelig respekterte andres religioner. De sa ting som: “Å, så du banner ikke?” Og de sa: “Greit, da skal jeg ikke banne når jeg er sammen med deg,” og såne ting. Vi snakket om at vi ikke drikker kaffe og sånt, og de sa: “Greit, vi behøver ikke å gå på kaffebarer.” Alle viste virkelig respekt.

Emma B.: Vennene mine har vært så åpne om min religion, og sagt ting som: “Vet du hva, jeg tror ikke nødvendigvis det samme som deg, men jeg er helt åpen for å forstå slik at jeg kan vite hva du vet og hva du tror på, slik at jeg kan hjelpe deg å være sterk.”

Calvin B.: Siden jeg flyttet, har jeg egentlig ikke møtt noen på skolen. Så jeg kjenner bare folk i kirken. Når vi er sammen på en ungdomsaktivitet, er de hyggelige mot meg.

Emma F.: Da jeg flyttet hit, hadde jeg ikke så mange siste-dagers-hellige venner fordi det ikke var så mange unge kvinner i menigheten. Til slutt fikk jeg en ny venn på en ungdomskonferanse i Kirken, og det gjorde hele forskjellen for meg når det gjaldt å komme på aktiviteter. Og så presenterte hun meg for sine venner, og til slutt fikk jeg siste-dagers-hellige venner, og det er bra.

“De respekterer andres religion.”

“På slutten av den første dagen visste allerede alle navnet mitt.”

FINN VENNER SOM VERDSETTER DET SOM BETYR MEST

“Følgende råd er avgjørende for deres fremgang og lykke:

‘Velg dine venner

med omhu.’ Vi har en tendens til å bli som dem vi beundrer, og de er vanligvis våre venner. Vi skulle omgås med dem som, i likhet med oss, ikke planlegger for midlertidig bekvemmelighet, overfladiske mål eller små ambisjoner – men som verdsetter det som betyr aller mest, nemlig evige mål.”

President Thomas S. Monson, “Vær et forbilde,” *Liahona*, mai 2005, 113.

HVORDAN KNYTTER DU VENNSKAPSBÅND?

William S.: Når noen sier hei og man begynner å snakke sammen, og til slutt blir man venner.

James P.: For meg er det lettest å få nye venner i forbindelse med aktiviteter. Da jeg var på ferie i Amerika, dro jeg for eksempel på en fotball-leir ved Brigham Young University, og jeg kjente ingen der. Men på slutten av den første dagen visste allerede alle navnet mitt. Så bare å delta på aktiviteter og spise lunsj eller hjelpe hverandre.

Seth H.: Felles interesser – du er interessert i de samme tingene som en annen. Man innleder vennskap ved å gjøre praktiske ting sammen.

EN SANN VENN...

Grace S.: En sann venn er en som vet mye om deg.

Andrew S.: En sann venn er en du alltid kan stole på.

James P.: Jeg tror de er forståelsesfulle.

Leighton H.: Du kan være trygg på deg selv sammen med dem.

Calvin B.: En sann venn er oppmuntrende.

HVA HAR DU LÆRT AV SANNE VENNER?

Aaron M.: Vær tro mot deg selv. Du kommer ikke til å få ekte venner hvis du ikke er deg selv. Hvis de ikke liker normene dine, er de ikke egentlig vennen din, og er ikke der for deg.

Isaac P.: Lytt til hva de sier. Hvis de snakker, ikke ignorer det de sier. Det handler om å fokusere på dem og være der for dem.

Emma B.: Én ting en god venn gjør, er å invitere deg til ting. Og til og med bare spørre hvordan du har det. Bare stille små spørsmål også. De små tingene er det som betyr noe.

James P.: Du kan også være litt mer åpen, invitere folk inn i vennekretsen din og så møte andre venner. Du kan fortsatt være en god venn. ■

EN VIRKELIG TILKNYTNING

Et ekte smil til en venn betyr virkelig noe.

FOTOILLUSTRASJON: DAVID STOKER

MIN FØRSTE GANG I TEMPLET

Jeg ønsket å gå i templet selv, ikke bare høre om andres erfaringer med det.

Av Matias Pedraza

Da jeg var 16, bekjentgjorde stavsprezidentskapet at staven vår skulle besøke templet i Buenos Aires, og jeg ble invitert med. Jeg sparte penger og arbeidet hardt for å være verdig til å få tempelanbefaling.

Da jeg hadde fått anbefalingen, angrep fristelser meg fra alle kanter, som alle prøvde å få meg til å miste denne verdigheten. Men jeg hadde et ønske om å komme til templet. Jeg hadde ikke lyst til bare å høre om andres erfaringer og vitnesbyrd. Jeg ønsket å ha mine egne erfaringer og mitt eget vitnesbyrd.

Kvelden for avreisen kom. Til og med like før jeg gikk ombord

på bussen, vurderte jeg å ikke bli med, men jeg ga ikke etter. På den 10 timer lange reisen satt jeg ved siden av et medlem av Kirken som var svært imøtekomende overfor meg. Han var ca 60 år gammel. Han fortalte meg om livet sitt og hvor glad han var for å ha vært gjennom de prøvelsene han hadde.

Jeg begynte å fortelle ham om mitt liv og at jeg følte meg svært alene fordi mange hadde trukket seg bort fra meg fordi jeg fulgte Gud. Han sa: "Gud vil gi deg en god venn, og den vennen vil alltid være der for deg. Glem ikke det." Da han hadde sagt dette, følte jeg ro og fred fordi jeg følte at det han sa, var sant.

Da jeg kom inn i templet, forsvant den tunge følelsen jeg hadde. Det føltes som en åndelig omfavning som sa: "Velkommen, min sønn. Jeg har ventet på deg."

Jeg følte at templet virkelig var Guds hus, ikke bare en vakker bygning. Etter å ha gjort noen dåp og bekreftelser, gikk jeg ut en tur. Jeg følte at byrdene kom tilbake, men nå følte jeg at jeg hadde styrke til å overvinne dem.

Jeg vet at det å forberede oss og legge alt i Guds hender og gjøre vårt aller beste for å komme inn i templet, er det som forventes av oss. Da velsigner Gud oss rikelig. ■

Artikkelforfatteren bor i Córdoba i Argentina.

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver
i Det første
presidentskap

GJENGIVELSEN av PRESTEDØMMETS NØKLER

*Frelseren bygget sin kirke på en grunnvoll av apostler og profeter,
som innehar alle prestedømmets nøkler på jorden i vår tid.*

For mange år siden talte jeg i et teater i Efesus fra oldtiden. Skarpt sollys flommet over stedet hvor apostelen Paulus hadde stått og forkynt. Emnet var Paulus, apostelen som var kalt av Gud.

Publikum var hundrevis av siste-dagers-hellige. De satt på radene av steinbenker som efeserne hadde sittet på over tusen år tidligere. Blant dem var to levende apostler, eldste Mark E. Petersen og eldste James E. Faust.

Som dere kan forestille dere, hadde jeg forberedt meg omhyggelig. Jeg hadde lest Apostlenes gjerninger og både Paulus og hans medapostlers brev. Jeg hadde lest og grunnet på Paulus' brev til efeserne.

Jeg gjorde mitt beste for å gjøre ære på Paulus og hans embede. Etter talen fikk jeg mange positive kommentarer. Begge de levende apostlene var generøse med sine kommentarer. Men senere tok eldste Faust meg til side, og med et smil og med mild stemme sa han: "Det var en god tale. Men du glemte det viktigste du kunne ha sagt."

Jeg spurte hva det var. Det gikk flere uker før han fortalte meg det. Hans svar har undervist meg siden.

Han sa at jeg kunne ha sagt at om de hellige som hørte Paulus hadde hatt et vitnesbyrd om verdien av og kraften i nøklene han hadde, ville kanskje ikke apostlene måtte ha blitt borttatt fra jorden.

Det sendte meg tilbake til Paulus' brev til efeserne. Jeg kunne se at Paulus ønsket at folket skulle føle verdien av kjeden av prestedømsnøkler som strakk seg fra Herren og gjennom hans apostler til dem, medlemmene i Herrens kirke. Paulus prøvde å bygge opp et vitnesbyrd om disse nøklene.

Paulus vitnet for efeserne om at Kristus ledet sin kirke. Han forkynte at Frelseren bygget sin kirke på en grunnvoll av apostler og profeter, som innehar alle prestedømmets nøkler på jorden i vår tid (se Efeserne 2:19-20).

Prestedømmet er gjengitt

Til tross for klarheten og kraften i hans undervisning og eksempel, visste Paulus at et frafall ville komme

(se Apostlenes gjerninger 20:29-30; 2 Tessalonikerbrev 2:2-3). Han visste at apostler og profeter ville bli borttatt fra jorden. Og han visste at de på en stor dag i fremtiden ville bli gjenopprettet. Han skrev til efeserne om denne tiden, og fortalte hva Herren ville gjøre: “[I] en husholdning i tidenes fylde [ville han] samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden” (Efeserne 1:10).

Paulus så frem til profeten Joseph Smiths tjenestegjerning, da himmlene igjen skulle åpnes. Det skjedde. Døperen Johannes kom og overdro til menneskene Arons prestedømme og nøklene til englers betjening og til dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse (se L&P 13).

De fordums apostler og profeter kom tilbake og overdro til Joseph de nøklene de hadde hatt i jordelivet (se L&P 110). Dødelige mennesker ble ordinert til det hellige apostelembedet i februar 1835. Prestedømsnøkler ble gitt til De tolv apostler i slutten av mars 1844.

Alle profetene som har etterfulgt Joseph, fra Brigham Young til president Monson, har vært i besittelse av og utøvd disse nøklene og har hatt det hellige apostelembedet.

Tro og prestedømsnøkler

Men akkurat som på Paulus' tid, krever kraften i disse prestedømsnøkler vår tro. Vi må vite ved inspirasjon at prestedømmets nøkler innehas av dem som leder og tjener oss. Dette forutsetter Åndens vitnesbyrd.

Og det igjen er avhengig av vårt vitnesbyrd om at Jesus er Kristus og at han lever og leder denne kirken. Vi må også selv vite at Herren har gjenopprettet sin kirke og gjengitt prestedømmets nøkler gjennom profeten Joseph

Smith. Vi må dessuten få en forvissning gjennom Den hellige ånd, og den må fornyes ofte, om at disse nøklene har blitt overlevert uten avbrudd til den levende profeten og at Herren velsigner og veileder sitt folk gjennom linjen av prestedømsnøkler som strekker seg gjennom presidentene i stavene og distriktene og gjennom biskopene og grens-presidentene, til oss, uansett hvor vi er, uansett hvor langt vi er fra profeten og apostlene.

Stol på Herrens utvalgte tjenere

For å holde oss solid forankret i Herrens kirke, kan og må vi venne våre øyne til å gjenkjenne Herrens kraft i tjenestegjeringen til dem han har kalt. Vi må leve verdig til Den hellige ånds veiledning. Og vi må be Den hellige ånd hjelpe oss å vite at de som leder oss, innehar denne kraften. For meg blir slike bønner som oftest besvart når jeg selv engasjerer meg fullt ut i Herrens tjeneste.

Vi kan kvalifisere oss for den åpenbaring som lar oss få vite at nøklene overdras av Gud fra den ene til den andre. Vi kan søke denne opplevelsen gang på gang. Og det må vi, om vi skal kunne motta de velsignelsene Gud har til oss og ønsker at vi skal tilby andre.

Svaret på din bønn blir nok ikke like dramatisk som det var da noen så Brigham Young, mens han talte, bli forvandlet så han så ut som den drepte profeten Joseph.¹ Men det kan være like sikkert. Og med denne åndelige forsikringen kommer fred og kraft. Du vil igjen få vite at dette er Herrens sanne og levende kirke, at han leder den gjennom sine ordinerte tjenere og at han bryr seg om oss.

Hvis tilstrekkelig mange av oss utøver den slags tro og mottar den slags visshet, vil Gud løfte de som leder oss og

dermed velsigne oss og vår familie. Vi vil bli det Paulus ønsket så inderlig for dem han tjente: “Bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv” (Efeserne 2:20). ■

Fra en konferansetale i oktober 2004.

NOTE

1. Se *Lære og pakter og Kirkens historie, studieveiledning for Seminar-elever* (2001), 158.

“Venninnen min sier at hun ikke tror på Gud. Hvordan kan jeg dele evangeliet med henne?”

Det er mange måter å dele evangeliet med henne på. Ditt eget liv er en av de beste måtene. Du er “et forbilde for de troende” ved hvordan du oppfører deg, kler deg, snakker og behandler andre (se 1 Timoteus 4:12). Tenk på følgende forslag:

- Prøv å hjelpe venninnen din av kjærlighet og respekt, ikke med noen skjulte motiver eller forventninger.
- Vær ærlig og oppriktig i dine handlinger.
- Respekter hennes handlefrihet.

Hvordan du deler evangeliet med henne avhenger av hvorfor hun ikke tror på Gud. Noen har hatt en ikke-religiøs oppvekst. Andre er åpne for å tro, og de vil utvikle tro hvis de lærer å be og studere Skriftene. Andre kan ha trodd på Gud på et eller annet tidspunkt, men så opplevd prøvelser som har gjort det vanskelig for dem å tro. Prøv å forstå din venninnes utgangspunkt. Be om å få vite hvordan du kan hjelpe henne.

Du kan få en følelse for hva hun tror på ved å snakke om hva som inspirerer henne og hva som virkelig betyr noe for henne. Bygg på en felles plattform. Hvis hun for eksempel synes at tjeneste er en god idé, kan du invitere henne med på et tjenesteprojekt i menigheten.

Selv om venninnen din ikke tror akkurat nå, er hun likevel et godt menneske. Så lenge hun har god innflytelse på deg, bør du fortsette å være venn med henne. Hvis du følger Ånden, kan du fortsette å invitere henne til kirken og til å lære mer om hvorfor Gud er viktig i livet ditt, for én dag vil hun bli åpen for å tro.

Be for venninnen din

Mens jeg har forberedt meg til å reise på misjon, har mange venner sagt at de ikke tror på Gud. Når jeg hører dem si dette, pleier jeg å be for dem. De vil kanskje ikke tro på Gud mens vi holder en bønn, men hvis vi virkelig tror på Gud, vil vår kjærlighet til ham være tydelig for andre. Vårt eksempel hjelper andre å forstå at Gud virkelig velsigner oss, at han finnes og at han elsker oss.

Emanuel L., 18 år, delstaten Mexico i Mexico

Vær et eksempel

Da jeg var yngre, hadde jeg inntrykk av at den eneste måten å undervise evangeliet på var å forkynne det fullt ut, men der tok jeg fullstendig feil, for det finnes utallige måter å dele evangeliet med andre på. Men ved erfaring har jeg funnet ut at hvis du bare er et eksempel på Kristus i alt du gjør, vil du bli overrasket over hvor mange som ser opp til deg og tror på deg. I mange tilfeller sier virkelig gjerninger mer enn ord. Led og undervis ved eksempel.

Ammon W., 18 år, Arizona, USA

Snakk om naturen

Hvis venninnen din ikke tror på Gud, kan du snakke om naturen fordi alt vitner om at det finnes en Gud (se Alma 30:44). Du kan også be for henne og studere Skriftene sammen med henne – for eksempel Salmene 19:1. Jeg vet at

Den hellige ånd vil hjelpe henne å få et vitnesbyrd om vår himmelske Fader.

Sophie K., 17 år, Kinshasa, Kongo

Innled en samtale om evangeliet

Du kan dele evangeliet med andre på mange måter. Først kan du be og faste for dem slik at deres hjerte kan åpne seg for evangeliet. Neste gang du møter dem, kan du så snakke om emner som fører til en samtale om evangeliet. Sørg for å invitere dem til kirken eller aktiviteter, og husk ikke minst å være vennlig. Hvem vet – kanskje de en dag vil bli døpt sammen med familien sin.

Valerie K., 14 år, Nevada, USA

Bær vitnesbyrd

Evangeliet forandrer folks liv. Én måte å dele det med venninnen din på er ved å si hvordan du føler at Gud finnes, for eksempel ved mirakler du har opplevd, og at du nå opplever den enkle kjensgjerning at du våkner hver dag. Ditt eksempel for henne vil være et sterkt vitnesbyrd om din lykke fordi du kjenner Guds kjærlighet og etterlever evangeliet.

Victória S., 18 år, Piauí, Brasil

Hvorfor dele?

Husk hvorfor du vil at hun skal tro på Gud. Vi deler ikke bare dette med andre fordi vi ønsker at de skal bli medlem av Kirken. Vi gjør det fordi de bokstavelig talt er våre brødre og

søstre. Hvorfor vil du at venninnen din skal tro på Gud? Ha dette spørsmålet i tankene, be om styrke og nestekjærlighet, vær oppriktig, og hvis hun fortsatt sier nei, må du være villig til å respektere handlefriheten hennes. Det kan også hende at hun ikke er klar ennå. Men jeg lover at hvis du oppriktig ønsker at hun skal bli kjent med Gud fordi dere er venner, kommer hun til å lytte. Deretter er valget opp til dem, og vi kan ikke dømme dem for det valget de tar.

Eldste Eliot, 20 år, Japan Sapporo misjon

Del ditt lys

Vær et forbilde for henne. Hjelp henne å komme nærmere Gud ved hjelp av dine erfaringer og ditt vitnesbyrd. Vær den engelen hun leter etter ved ditt lys og din innflytelse. Hjelp henne å se kjærligheten som vår himmelske Fader har til henne, men ikke tving den på henne.

Mason E., 16 år, Arizona, USA

HVORDAN MOTTA ET VITNESBYRD

“Hvordan får man det vi kaller et vitnesbyrd?”

Første skritt til å oppnå kunnskap i noen form er å ha et virkelig ønske om å vite. Neste skritt når det gjelder åndelig kunnskap, er å spørre Gud i oppriktig bønn...

Når vi ønsker og søker, skulle vi huske at det å oppnå et vitnesbyrd ikke er en passiv prosess, men at vi forventes å *gjøre* noe. Jesus sa: ‘Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv’ (Johannes 7:17).”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Vitnesbyrd,” Liahona, mai 2008, 27.

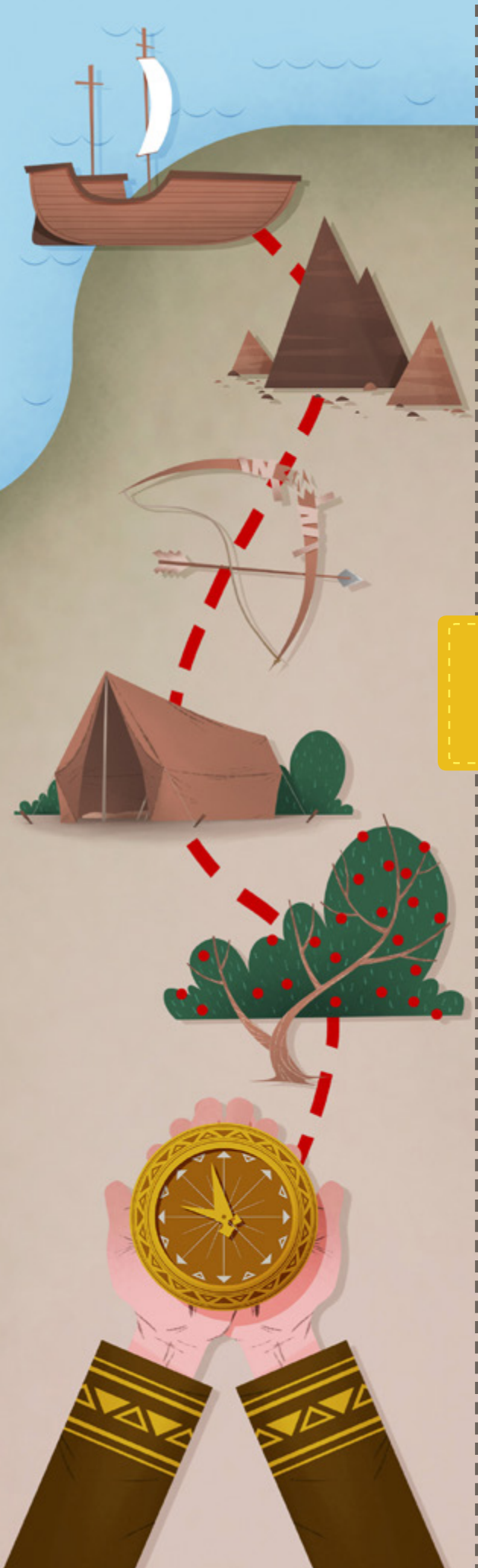
KOMMENDE SPØRSMÅL

“Jeg sammenligner meg stadig med andre, spesielt de som synes å ha et perfekt liv. Hvordan kan jeg bli tryggere på meg selv?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. juli 2017, på liahona.lds.org (klikk på “Submit an Article”) eller pr. e-post til liahona@ldschurch.org.

Ta med følgende informasjon: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

DIN EGEN LIAHONA

Ville det ikke være flott om du kunne ha en åndelig GPS til å veilede deg? Med din patriarkalske velsignelse kan du det.

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Noen ganger kan livet virke vanskelig. Du skal gjennom mange store og viktige ting i årene som kommer: Forberedelse til templet, å dele evangeliet med andre og å velge en utdanning og et yrke. Og du er bare en tenåring! Ville det ikke være flott om du, i likhet med Lehi, kunne finne en Liahona utenfor døren, et redskap som garantert ville holde deg på rett kurs om du bare ga det oppmerksomhet?

Egentlig finnes det allerede mange kilder til veiledning i livet ditt – bønn, Skriftene, råd fra foreldre og ledere, tilskyndelser fra Den hellige ånd, generalkonferansen osv. Men her er en annen kilde å legge til på listen – en personlig Liahona kjent som din patriarkalske velsignelse. Det er personlig åpenbaring for deg, om deg, fra din himmelske Fader, som har kjent deg i all evighet.

Tenk på din patriarkalske velsignelse som en slags åndelig GPS, og litt til. Den lar deg ikke bare vite *hvem* du er og *hvor* du er. Den kan også hjelpe deg å forstå *hvorfor* du er

her og *hvor* du bør ta veien. Husk imidlertid at veiledning fra din patriarkalske velsignelse krever bruk av de samme prinsippene som fikk Lehis Liahona til å virke – flid og oppmerksomhet (se 1 Nephi 16:28; Mosiah 1:16).

Flid og oppmerksomhet

Hva er flid og oppmerksomhet? Når vi gir noe *oppmerksomhet*, betyr det ikke bare at vi hører det som blir sagt, men også at vi tar hensyn til det. Et beslektet uttrykk er å *gi akt på*, som betyr å høre og adlyde. Så for at din patriarkalske velsignelse skal fungere som en Liahona i livet ditt, må du ikke bare lese den, men du må også følge den.

“Hellig skrift som har blitt nedtegnet i alle evangelieutdelinger, forklarer at vi viser vår *kjærlighet* til Gud når vi *lytter* til hans bud og *adlyder* dem”, sa president Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum. “Disse handlingene henger nøye sammen. Faktisk bruker det hebraiske språk i Det gamle testamente i de fleste tilfeller det samme ordet for både å *lytte* (til Herren) og *lydighet* (mot hans ord).”¹

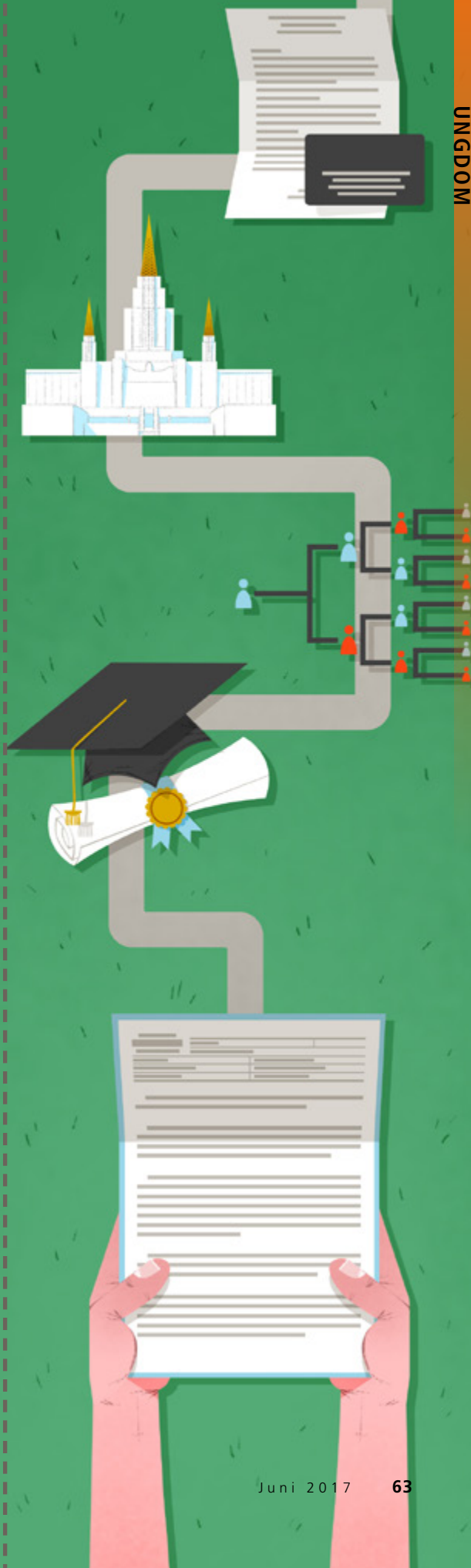
Flid er en annen nøkkel til å lære av din patriarkalske velsignelse. Flid betyr å være pliktoppfyllende, oppmerksom og standhaftig. Det betyr målrettet, utrettelig innsats. “Det er å lære hva Herren venter av oss, utarbeide en plan for å gjøre det [og] handle flittig ifølge planen”, sa president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap.²

Hvis du vil at din patriarkalske velsignelse skal være til hjelp for deg, må du studere den med oppriktig og energisk innsats, legge planer for å følge den, og gjennomføre disse planene.

Et eksempel til etterfølgelse

Da Alma den yngre rettet sin sønn Helaman, sa han at Liahona er et “forbilde”, eller et eksempel vi kan følge i vårt liv. I Alma 37:38-45 sier han:

1. Den ble beredt av Herren for å vise vei, som et kompass.
2. Den virket i forhold til tro på Gud, som gjorde at “mirakler [ble] utført ved Guds kraft dag etter dag”.

3. Den anvendte "små midler" til å utrette "vidunderlige gjerninger".
4. Hvis Lehi og hans familie glemte å utøve tro og flid, "opphørte disse vidunderlige gjerninger" og "de hadde ingen fremgang på reisen".
5. Når de ble distraherert, reiste de ikke korteste vei.
6. Det er lett å gi akt på Kristi ord, som peker ut en strak kurs.

De samme prinsippene gjelder for din patriarkalske velsignelse. "Veien er beredt, og hvis vi vil se, kan vi leve for evig" (Alma 37:46). ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, "Lytt for å lære," generalkonferansen i april 1991.
2. Henry B. Eyring, "Med all flid," generalkonferansen i april 2010.

TIL Å LEDE DIN VEI

"Din patriarkalske velsignelse er en personlig Liahona som vil stake ut kursen og lede din vei."

President Thomas S. Monson, "Vær åndelig beredt," *Liahona*, feb. 2010, 5.

ET PATRIARKALSK PERSPEKTIV

Vi ba fire patriarker svare på spørsmål om patriarkalske velsignelser. Her er noen av svarene.

Hvorfor er det viktig å motta en patriarkalsk velsignelse?

"Når vi deltar på møter, i klasser og i Seminar, blir vi undervist læresetninger, prinsipper og forventninger som er felles for alle medlemmer av Kirken. Men når vi mottar en patriarkalsk velsignelse, er den ikke felles for alle - den er rettet til én person. Den handler ikke om hva vi skulle gjøre, men om hva du kan gjøre, velsignet med egenskaper eller talenter som er av guddommelig opprinnelse. En patriarkalsk velsignelse er håndgripelig bevis på at du har et unikt personlig forhold til en himmelsk Fader som elsker deg og ønsker at du skal komme tilbake til hans nærhet."

- Clayne A. Steed, *Raymond Alberta stav, Canada*

Er det i orden å dele min velsignelse med andre eller å sammenligne min velsignelse med deres?

“Patriarkalske velsignelser er hellige og personlige. De kan deles med nærmeste familie, men ikke deles med eller tolkes av andre. Det kan hende på et eller annet tidspunkt i livet at du snakker med noen, og en tanke eller en del av velsignelsen dukker opp i tankene. Det kan være hensiktsmessig å dele den, ikke på en skrytende eller hovmodig måte, men som et budskap som gir håp og oppmuntring.”

- Keith L. Stapleton, Cartersville Georgia stav, USA

Hvorfor er det viktig å vite hva din slektslinje er?

“Det hjelper deg å forstå at historiene i Bibelen ikke bare er historier om noen mennesker og når de levde. Deres historie blir en del av alle menneskers historie - mennesker som levde og som fortsatt vil leve. Vi kan bedre forstå deres og vår rolle når vi blir kjent med vår arv. Herren ønsker at hans folk skal vite hvem de er.”

- Vyacheslav V. Protopopov, Moskva Russland stav

Hvordan kan jeg forberede meg til å motta den?

“Frelseren er det fullkomne eksempel på forberedelse. Begynn med det han lærte oss: For det første, bønn og faste (se Matteus 14:23), og for det annet, studium av Skriftene, som forbereder oss til å motta og forstå personlig åpenbaring.”

- Emile E. Bailly, Paris Frankrike syd stav

Hvordan kan jeg vite om det er på tide på motta den?

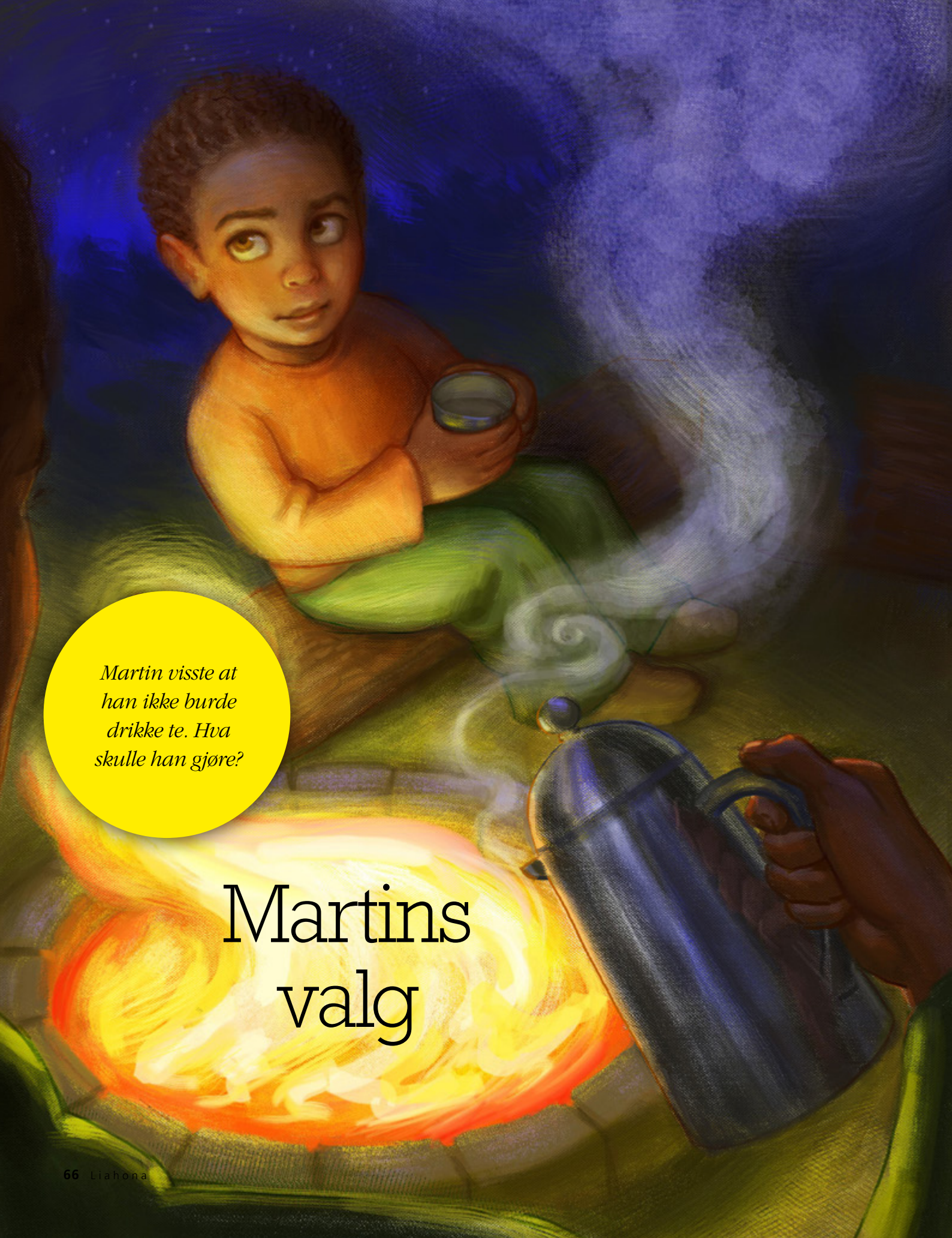
“Jeg møtte en ung dame nylig. Hun forklarte at hun hadde tenkt en god stund på å møte biskopen [for å snakke om sin anbefaling til å motta sin patriarkalske velsignelse]. Hun hadde snakket med foreldrene om sitt ønske og fastet og bedt om å få vite når hun var klar. Hun fortalte meg da vi startet samtalen vår at hun fortsatt var litt nervøs, usikker på om hun var forberedt, men sa at hun i det siste hadde følt fred når hun tenkte på sin avtale med meg. Jeg sa: ‘Det er svaret ditt. Det er Ånden som har gitt deg denne freden i hjertet.’”

- Keith L. Stapleton, Cartersville Georgia stav, USA

Hvordan hjelper inspirasjon patriarker?

“Jeg husker første gang jeg ga en patriarkalsk velsignelse. Jeg hadde naturligvis mediteret, studert og forberedt meg åndelig. Jeg var nervøs, men da tiden kom, fylte Herrens ånd rommet og fjernet all frykt og alle hemninger. Ånden hjalp meg å høre ordene som kom til mitt hjerte.”

- Vyacheslav V. Protopopov, Moskva Russland stav

*Martin visste at
han ikke burde
drikke te. Hva
skulle han gjøre?*

Martins valg

Av Lindsay Tanner og Bethany Bartholomew

Basert på en sann historie

“Stå frem for sannheten, vær alltid tro”

(Barnas sangbok, 81).

Martin våknet sakte. Mamma ristet ham i skulderen. “Martin,” sa hun, “på tide å våkne”.

Martin gned søvnen ut av øynene. Himmelen var fortsatt mørk, men han visste hva klokken var. Familien våknet klokken halv fem hver morgen for å lese Mormons bok sammen. Det var ikke alltid lett å stå opp så tidlig.

Martin rullet ut av sengen og gikk langsomt til stuen. Han strakk seg og gjespet skikkelig bredt. Brødrene og søstrene hans så også søvnige ut, men alle var der.

Hver enkelt leste i fem minutter. Først hadde Martin lyst til å gå og legge seg igjen. Men han fortsatte å lytte. Hvert vers syntes å få ham til å føle seg bedre og bedre. Da de var ferdige med å lese, følte Martin seg åndelig sterk.

Og åndelig styrke var noe Martin trengte hver dag. I Kenya var det bare noen få medlemmer av Kirken på Martins alder, og alle bodde langt unna. Etter skoletid gikk Martin på en gutteklubb drevet av en katolsk kirke. Én uke dro klubben på en leir sammen.

Martin hadde mye moro. Han sang leirsanger. Han hugget ved. Han hjalp til og med til med å lage et leirbål.

Men den andre dagen fant en av lederne frem en tekanne. “Nå skal vi ha te,” sa han.

De andre guttene gledet seg. De drakk te hjemme ved spesielle anledninger. Alle fant koppene sine og ventet på at lederen skulle fylle dem.

Martin var litt nervøs. Han visste at han ikke burde drikke te. Men han ville ikke fornærme vennene sine.

Så husket han hva han følte når han holdt budene. Når familien fulgte profeten og leste Mormons bok sammen, var han lykkelig. Når de ikke gjorde det, var han ikke like lykkelig.

Martin visste hva han måtte gjøre.

“Nei takk,” sa han til lederen da han kom for å fylle Martins kopp. “Jeg vil ikke drikke te”.

Lederen virket overrasket, men han lot Martin drikke vann mens resten av guttene drakk te. Noen av guttene ønsket å vite hvorfor Martin ikke drakk te, men ingen av dem gjorde narr av ham. Martin følte seg lykkelig. Han visste at Visdomsordet ville gjøre kroppen hans sterk. Og han var glad for at han hadde vært sterk nok til å gjøre det rette. ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

UTFORDRING

“Jeg vil holde mitt sinn og legeme hellig og rent, og jeg vil ikke innta noe som er skadelig for meg” (Mine evangelienormer).

Les Visdomsordet i Lære og pakter 89, og finn ut hva det sier er bra for deg.

Lag en liste over skadelige ting du ikke vil spise eller drikke.

Spør dine foreldre eller ledere hvordan de holder sitt sinn hellig og rent.

Jeg utfordrer meg selv til å...

Jeg laget dukker og fikk nye venner

Av Jordan Wright, Utah, USA

HEI!

Jeg heter Jackson og kommer fra Tyskland. Dette er min bror, Josiah, og min søster, Cora Jade.

1

EN GOD IDÉ

Mange kommer til Tyskland når de ikke er trygge i hjemlandet sitt lenger. De kalles flyktninger. Barna har ingen leker, så jeg ga dem noen av mine. Så fikk jeg en god idé. Jeg spurte mamma om vi kunne lage dukker til dem.

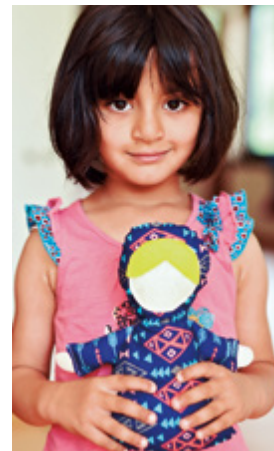

2

Å SY MED MAMMA

Jeg elsker å sy med mamma. Jeg trykket på pedalen på symaskinen og puttet polstring i dukkene.

3

OPPMUNTRENDE LAPPER

Familien min samlet inn noen klær og leker for å gi til flyktingene her. Vi laget tegninger til dem av ting som gjør oss glade.

6

JESUS ELSKER OSS

Barna vi møtte, er som oss på mange måter. Alle liker å synge og få leker og leke ute. Jeg vet at Jesus elsker dem, og at han elsker meg.

4

NYE VENNER

Vi tok dukkene med til flyktingleirene og ga dem til barna der. Jeg liker å få nye venner!

JACKSONS FORSLAG

Se alltid etter noen du kan hjelpe.

Lat som om du er en vennlig alv og utfører tjeneste i hemmelighet.

Lag dukker til barn som ikke har noen leker.

For flere forslag til hvordan du kan hjelpe flyktinger i ditt område, kan du besøke lds.org/go/61775.

5

JEG ER GUDS KJÆRE BARN

De sang sanger for oss, og vi spilte instrumentene våre for dem. Noen av dem som var triste, smilte da vi spilte "Jeg er Guds kjære barn". Det følte veldig, veldig, veldig godt.

**SEND OSS
ET HJERTE!**

Hvordan kan du følge Jesus ved å vise kjærlighet? Send oss et hjerte med historien din og et foto, sammen med dine foreldres tillatelse. Send det via liahona.lds.org (klikk på "Submit an Article") eller e-post til liahona@ldschurch.org.

Budenes bok

Klipp ut disse figurene for å dele historier fra Skriftene med andre!

Mary Elizabeth og Caroline Rollins

Ordene som Jesus Kristus uttalte til Joseph Smith, kalles åpenbaringer. Noen av disse åpenbaringene ble utgitt i Budenes bok. Mens denne boken ble trykt, ble folk sinte på medlemmene av Kirken som hadde flyttet til byen deres. De kastet trykkpressen ut på gaten. To søstre som het Mary Elizabeth og Caroline Rollins, samlet så mange sider av Budenes bok som de kunne. De løp inn i en maisåker for å gjemme seg for de sinte mennene, og vår himmelske Fader beskyttet dem. Åpenbaringene i Budenes bok ble senere en del av Lære og pakter. ■

Finn flere personer fra Kirkens historie på liahona.lds.org.

VÅR SIDE

Jesus es mi luz

"Jesus er mitt lys," av Vianca V., 6 år, Tundama-provinsen i Colombia

Disse Primær-barna i Galicia i Spania hadde en Primær-aktivitet basert på temaet "Jeg vet at Skriftene er sanne". De lekte leker knyttet til Skriftene mens de lærte sannheter i evangeliet. Barna tok på seg rustning for å lære om Guds rustning. De "fisket" også etter trosartikler og rolle-spilte Lehis drøm.

Da jeg skulle bli døpt, var jeg litt nervøs. Men da jeg gikk ned i vannet, følte jeg meg veldig glad.

Thomas B., 8 år, Montevideo, Uruguay

Sapporo Japan tempel, av Harada K., 8 år, Kanagawa prefektur, Japan

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Hvorfor er fedre så viktige?

Vår himmelske Fader er vår Far. Han elsker oss fullkomment, og han arbeider for å hjelpe oss å være lykkelige og vende tilbake til ham.

Han planla at fedre skulle vise kjærlyghet, beskytte og ta seg av sin familie. Fedre og mødre er likeverdige partnere.

Fedres viktigste arbeid er å lære sine barn å elske og være lojale mot vår himmelske Fader.

Hvis du ikke har en far som bor sammen med deg, er du ikke mindre viktig eller verdsatt. Vår himmelske Fader kan hjelpe deg å bli en rettskaffen far eller mor en dag.

Av eldste
Michael T.
Ringwood
i De sytti

Å være som Shiblon

*“Jeg sier til deg, min sønn,
at jeg allerede har hatt stor
glede av deg på grunn av
din trofasthet og din flid”
(Alma 38:3).*

Min helt i Mormons bok er Shiblon. Han var virkelig god. Han brydde seg ikke om hva andre mente om ham. Han brydde seg bare om å adlyde vår himmelske Fader. Hans far, Alma den yngre, stolte på ham. Alma var så glad for at Shiblon hadde holdt budene siden han var ung (se Alma 38:2).

Og Shiblon fortsatte å velge det rette. Han hjalp andre fordi han var glad i dem, og fordi han var glad i Gud. Han gjorde det rette fordi han visste at det var riktig. Han prøvde ikke å få en belønning.

På min misjon i Korea arbeidet jeg sammen med en misjonær som lignet mye på Shiblon. Han var trofast og lydig mot vår himmelske Fader. Men andre misjonærer syntes ikke han var en veldig god misjonær. Jeg ville at de skulle vite at de tok feil om ham! Men misjonspresidenten sa: “Vår himmelske Fader vet at han er en god

misjonær, og det samme gjør jeg. Og nå vet du det også, så spiller det noen rolle om andre vet det?”

Vi tror kanskje det er for vanskelig å være som Shiblon og gjøre det rette bare fordi det er riktig. Men evangeliet kan hjelpe oss! Når vi blir døpt, begynner vi å bli bedre mennesker. Når vi tar nadverden, fornyer vi våre pakter. Vi kan bli slik vår himmelske Fader ønsker at vi skal være. ■

Bønn sammen

Av Sherrie Gavin

Basert på en sann historie

En varm sommerdag inviterte Reese og Cheyenne Zara over for å leke. Mamma laget en matbit. Jentene satte seg ved bordet for å spise.

Mamma kuttet opp mango fra mangotreet deres. Hun la epleskiver og druer på en tallerken. Reese så på den deilige maten. Hun husket å holde bønn før hun spiste. Hun spurte Zara: "Ber dere hjemme hos dere?"

"Hva er det?" spurte Zara.

"Slik," sa Cheyenne. Hun foldet armene og bøyde hodet. Hun ba for maten. Da hun var ferdig, sa hun: "Ser du? Sånn. Enkelt!"

"Vi gjør ikke det hjemme hos oss. Vi bare spiser," sa Zara.

Reese hadde aldri tenkt på å *ikke* be. "Mamma," sa hun, "kan vi slutte å be?"

med Zara

Mamma smilte mens hun bar kopper med isvann til bordet. “Vi liker å takke vår himmelske Fader for det han har gitt oss. Vi kommer til å fortsette å be. Men det er helt i orden om andre ikke gjør det.”

Reesey visste at mamma hadde rett. Hun var glad når familien hennes ba. Kanskje Zara også ville bli glad av å be. “Du kan jo prøve det”, sa hun til Zara. “Bønn er bra.”

“Jeg liker når vi ber”, sa Cheyenne. “Det føles som om jeg smiler innvendig.”

Zara smilte. “Kanskje det”, sa hun og spiste en skive mango.

Reesey og Cheyenne var glade for at de kunne fortelle venninnen sin om bønn. De spiste opp og løp ut igjen for å leke. ■

Artikkelforfatteren bor i Queensland i Australia.

Jesus helbredet folk

Av Kim Webb Reid

En dag kom en mann ved navn Jairus og ba Jesus om å komme hjem til ham. Datteren hans var syk og trengte en velsignelse.

Da Jesus var på vei hjem til Jairus, fikk en kvinne som hadde vært syk i 12 år, øye på Jesus. Hun trodde Jesus kunne helbrede henne. Hun strakte seg ut og rørte ved kanten av Jesu kappe.

Kvinnen ble helbredet!
Jesus sa at hun ble
helbredet på grunn
av sin tro.

Så kom det noen med
en fryktelig nyhet. Jairus'
datter var død. Var det for
sent for Jesus å velsigne
hende?

Jesus sa at Jairus ikke
skulle være redd, men ha
tro. Da Jesus kom hjem til
Jairus, ba han Jairus' datter
om å stå opp. Hun åpnet
øynene. Hun levde igjen!
Foreldrene hennes ble
forundret.

Vi kan også ha tro på Jesus. Hans helbredende kraft finnes fortsatt på jorden i dag, og vi kan be om en prestedømsvelsignelse når vi trenger det. ■

Fra Markus 5:22-43.

Jeg er glad i familien min

Av eldste
Robert D. Hales
i De tolv apostlers
quorum

PRESTEDØMMET ER HER I DAG

For en mørk verden det ville være uten prestedømsvelsignelser for deg og meg.

Kan du forestille deg hvor mørkt og tomt jordelivet ville være om det ikke hadde vært noe prestedømme? Hvis prestedømmets kraft ikke fantes på jorden, ville djevelen være fri til å streife omkring og regjere uten begrensninger. Vi ville ikke ha Den hellige ånds gave til å veilede og opplyse oss, ingen profeter til å tale i Herrens navn, ingen templer hvor vi kunne inngå hellige, evige pakter, ingen myndighet til å velsigne eller døpe, helbrede eller trøste. Uten prestedømmets kraft, ville "hele jorden bli lagt øde" (se L&p 2:1–3). Det ville ikke være noe lys, intet håp – bare mørke...

[Imidlertid] gir Guds prestedømme lys til [vår himmelske Faders] barn i denne mørke og urolige verden. Ved prestedømmets

kraft kan vi motta Den hellige ånds gave for å lede oss til sannhet, vitnesbyrd og åpenbaring. Denne gaven er tilgjengelig for menn, kvinner og barn på lik linje...

...Guds strålende prestedømme, sammen med en fylde av dets velsignelser, er blitt gjengitt til jorden i vår egen tid. Gjengivelsen av prestedømmet og dets velsignelser begynte i 1820, da Joseph Smith, en ung profet så og talte med Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus, i en hellig lund.

Senere overdro ytterligere himmelske sendebud – døperen Johannes, Peter, Jakob og Johannes, Moses, Elias, og Elijah, og andre – til

profeten Joseph Smith kraften, myndigheten og nøklene som er nødvendige for menneskehetens frelse og opphøyelse... Jesu Kristi Kirke var gjenopprettet på jorden, fullstendig med de fordums aronske og melkisedekske prestedømmer. Nå kan, som Gud sluttet pakt om med Abraham, alle jordens enkeltpersoner og familier bli velsignet.

Tenk på det, brødre og søstre – prestedømmet er gjengitt. Det er her på jorden idag... Under ledelse av... profeter, seere, og åpenbarere, som innehar nøklene i denne evangelieutdeling, har prestedømsbærere i Kirken idag den lovlige rett til å handle i Guds navn...

...Alle de strålende, evige velsignelsene som Gud gjør tilgjengelig for menn og kvinner og familier på denne jorden kan bli våre gjennom prestedømmets kraft. ■

Fra en konferansetale i oktober 1995.

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Selvhjulpenhet og læring av evangeliet

Når du blir selvhjulpen med hensyn til å lære evangeliet, styrker du ditt forhold til Gud.

s. 42

FOR UNGDOM

s. 50

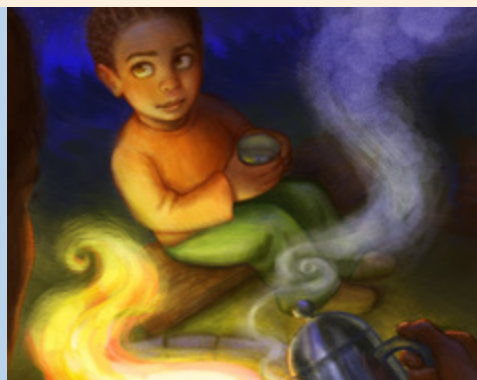
Finne og være **SANNE VENNER**

Hva er en god venn? Hvordan er vennskap forskjellig fra popularitet? Ungdom uttrykker sine tanker.

FOR BARN

Martins valg

Martin ønsket ikke å fornærme sine venner ved å ikke drikke te. Hadde han styrke til å si nei?

s. 66

GYLDEN, AV
DANIEL F. GERHARTZ

"Fedre: Vekk ikke sinne hos barna deres, men oppdra dem med Herrens tukt og formaning" (Efeserne 6:4).